Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Reumert, Elith.
Titel | Title:	Fra Theater-Ferien : Skildringer og Udkast.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : Andr. Schous Forlag, 1891
Fysiske størrelse | Physical extent:	163 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

37.-246.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130024099750

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

ELITH REUMERT:

FRA THEATER-FERIEN.

FRA THEATER-FERIEN.

ELITH REUMERT:

FRA THEATER-FERIEN.

SKILDRINGER OG UDKAST.

KJØBENHAVN.
ANDR. SCHOUS FORLAG.
Trykt hos J. Jørgensen & Co. (M. A. Hannover).
1891.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

FARLIGE LYSTER.

Luften var trykkende lummer
I den latinske Time, —
Fuxen tog sig en Slummer,
Og jeg tog fat paa at rime.
Skjult bag Gardinets Fold i en Krog,
Hvor knap jeg var til at finde,
Skrev i min danske Stilebog
Jeg glødende Vers til »hende«.

Men alt mens jeg tøjled Pegasen
Og sled i Rimenes Lænker,
Mærkede jeg i Extasen
Ikke Magisterens Rænker.
Ned til den kolde Virkelighed
Han trak mig glade Olymper
Og gav mig en Lussing, der skrækkeligt bed,
Og raabte: »Elendige Stymper!

Tænkte jeg ikke, Du gjemte
Dig bag en Fold af Gardinet,
Og at Du Musen klemte
Og i Din Stilebog svined!
Har ikke tusinde Gange jeg sagt,
At Du i Latin er et Asen,
Og at Du hos mig skal ta' Dig i Agt
For Søndagsridt paa Pegasen?«

Saa skrev han i Protokollen
Om min poetiske Brøde;
Jeg saa mig alt hel og holden
Aandelig dømt til Døde!
Med Stilebogen, med Versene i,
Jeg skulde hos Rektor mig melde,
Selv ham vise min Poesi
Og selv mine Synder fortælle.

Da Klokken sidste Gang ringed,
Lusked jeg ned paa Kontoret,
Hvor Rektor Spanskrøret svinged,
Imens han barsk førte Ordet.
Der stod allerede et helt Regiment
Af smaa forhærdede Syndere, —
Hjertet i mig blev ganske bespændt,
Alt eftersom Flokken blev tyndere.

»Naa! Hvorfor er *Du* saa kommen?«
Stemmen mig næsten svigted,
Bogen tog jeg af Lommen
Og viste saa Rektor Digtet.
Men Rektor var selv et Stykke Poet,
Har siden jeg faaet at vide;
Ellers havde han neppe set
Paa Digtet med Øjne blide.

Han læste Versene nøje,
Og snart med Hodet han nikked,
Snart lukkede han et Øje,
Snart missed han skjelmsk med Blikket.
Jeg vædder paa, hans Tanke gled hen
Paa den Tid, han selv gik i Skole;
For et Øjeblik blev han Dreng igjen
Og glemte sin lærde Kjole.

»Naa —, Du gi'r Dig af med at rime, —
Det skulde Du heller la' være,
For i den latinske Time
Skal bare Latin man lære.
Versene her — det indrømmer jeg! —
Er ikke saa ganske gale, —
Men Digtet som Helhed duer ej,
Det mangler Hoved og Hale!

Jeg begriber ikke, Du vover
I Timerne Vers at skrive!
Men — hvis Du mig Bedring lover,
Skal fri for Straffen Du blive.
Du skulde havt Prygl — en ordentlig Dragt! —
Men da jeg ser Du besidder
For Vers lidt Øre og medfødt Takt
At prygle jeg — ikke gider!

Tro ikke, Du her har skrevet,
Hvad jeg for Digt vilde kalde, —
Saa var Tusinde Digtere blevet, —
Ja — saa var vi Digtere Alle!
En ringe Evne har Du maaske,
Nok til lidt »miskendt« at blive,
Men neppe mere, — vi faar at se, —
Jeg skal dog et Raad Dig give:

Først skal Du stræbe at blive
Dygtig i al Slags Kundskab
Og tro, at dette: »at skrive«
Er Paafund af Satans Ondskab.
Husk, af at smedde rimede Ord
Kan Ingen i Verden leve,
Med mindre som Digter man er stor
Eller født som en lille Greve!

Men — har Du engang til Brødet,
Og Virkelighedens Misèrer
Ej ganske din Lyst har forødet
Til Flugt i Digtningens Sfærer, —
Saa skriv i Guds Navn — helst lidt og kort —
Og husk stadig: at Omgang med Penne
Har været Mange til evig Tort
Og bragt dem en skrækkelig Ende!«

Det er langt tilbage i Tiden,
At Rektor gav mig den Lære,
Men mangfoldige Gange siden
Har jeg holdt den i Hævd og Ære.
Og kun imellem — og halvt i Skræk! —
Har jeg sprængt de rektoriske Lænker
Og plejet Omgang med Pen og Blæk
Og lyttet til Satans Rænker!

UNDER JULIES BALKON.

Han var Skuespiller, men — rigtignok mere af Navn end af Gavn.

Han havde været fremme foran Lamperækken i enkelte Smaaroller, og en ret venlig Modtagelse havde han faaet baade af Publikum og Kritik.

Man havde tilkendt ham et Talent, der ved fortsat, ihærdigt Arbejde maaske kunde drive det vidt.

Men — i lange Tider havde han været fordømt til en aandssløvende Uvirksomhed, og naar han nu en enkelt Gang viste sig paa Scenen, var det sjeldent udenfor Komparsernes beskedne Kreds, og han følte sig da altid ængstelig tilmode og havde en Fornemmelse af bestandig at debutere paany.

Han følte sig skuffet — dybt skuffet. Dette var ikke det, han i ungdommelig Be-

gejstring havde drømt sig om Skuespillerlivets Lykke — — — — — — — — — — —

Som halvvoxen Skoledreng havde han en Aften været i Theatret. Han glemte det aldrig! Den Aften var der faldet ham som Skjæl fra Øjnene!

Det Fe-Rige, der havde aabenbaret sig for hans unge, modtagelige Sjæl og fyldt den med en stille, hellig Gysen, bragte fremtidig enhver Vaklen med Hensyn til Valget af Livsstilling til at vige.

Skuespiller vilde han være, — maatte han være!

Han kunde ikke gjøre sig Rede for alle de Tanker, der dengang vældede ind over ham. Kun Et vidste han sikkert: det var ikke en tom, forfængelig Lyst, der havde grebet ham. De maatte gjerne Allesammen gjøre sig lystige over ham, — det vilde ikke røre ham! Han følte instinktmæssig Kaldet; han havde sat sig sit Maal, — det vilde han forfølge, koste hvad det skulde! — — — —

Fra den Aften var der kommen større Modenhed, mere Alvor over ham, — den Alvor, som følger med enhver Beslutning, der gælder noget.

Han troede blindt paa den Verden af Skjønhed, som i Theatret var dragen ham forbi. Den var ham ny, og dog syntes han han at kende den, — ikke fra Livet derude paa Gader og Stræder, — nej — i Drømme og i stille Timer havde han set den, — en Verden, hvor Alt var saa levende, saa rigt og stort, hvor baade det Gode og Onde havde paataget sig en kraftigere Skikkelse; det Gode var bedre, det Onde forfærdeligere end Livet viste det, — men over Alt havde Skjønheden lagt sin milde, forsonende Haand

I denne Verden havde Tilværelsen et mægtigt Indhold, en Rigdom paa store Tanker, paa dybe Følelser og stærke Handlinger, som Livet udenom ham kun kendte i en fortyndet og udvandet Skikkelse, — og i denne underfulde Verden var Skuespillerne Indbyggere, — i den var det værdt at leve! Skuespiller vilde han være, — intet Andet i Verden brød han sig om!

Skuespillerne blev hans Helte.

Lærerne i Skolen, til hvem han med Drengens Ærbødighed og stille Beundring havde set op som til højere Væsner, tabte pludselig en Del af deres Glans, — de fore-

kom ham nu højst menneskelige og saa lidt heltemæssige, at han snarere følte en Art Medlidenhed med disse Stakler, der Dag efter Dag huggede aandeligt Pindebrænde i Livets Trædemølle og var fordømt til Aar efter Aar at gentage de samme, stadig tilbagevendende Tanker, der hos de fleste af dem i Tidens ensformige Løb var stivnede i en kedelig Form, der udelukkede ethvert frisk Pust af den Aandens Luftning, der paa Theatret slog ham imøde, hver Gang Tæppet gik op for den oplyste Scene, hvorfra Skuespillerne i prægtige Klædebon talte skønne Ord under Tilskuernes aandeløse Tavshed.

Alt dette tænkte han, men ubestemt og vagt, som en Dreng tænker om Ting, der ligger over hans Evne.

Skolen forekom ham nu som en Tvang, — som en lang, trættende Omvej til det Maal, han havde sat sig.

Han vidste vel nok, at Kundskab var god for Enhver, ikke mindst for en Skuespiller; og maatte han blot slippe indenfor Helligdommen, skulde han heller ikke forsømme at læse og læse, at lære og lære, — men Tanken om, at det skulde vare Aar endnu, før Hellig-

dommens Porte skulde oplades for ham, var ham uudholdelig.

Med trælsomt Slid, med sin Sjæl paa ganske andre Veje, gik han da Skolens sidste Klasser igjennem og fik omsider sit akademiske Borgerbrev i Lommen.

Strax, den næste Dag, aflagde han den fastsatte Prøve paa Theatret som Shakespeares Romeo, Elskeren for alle Elskere, den brændende Attraas, det fantastiske Sværmeris, den blinde Hengivelses levendegjorte Ide.

Paa Trappen til Scenen mødte han den Skuespillerinde, han i Stilhed saa tidt havde beundret. Hun havde smilet venligt til ham, da han hilste paa hende, ligesom om hun vilde sige: »Ja, vent blot, — vi To kommer nok til at spille ofte sammen!«

Sit Møde med hende, den fejrede, store Skuespillerinde, og hendes venlige Hilsen vilde han tage som et lykkeligt Varsel. — — —

Som i Drømme stod han paa den store Scene.

Foran ham, i mystisk, anelsesfuldt Mørke laa den mægtige Tilskuerplads, hvor han havde siddet saa ofte i de sidste Aar som en Troende i Templet og følt sit Hjerte banke

af Længsel efter at komme paa den anden Side af Rampen blandt Templets indviede Præster.

Nu stod han ved sine Længslers Maal og — hvem vidste det! — maaske længere fra Maalet end nogensinde før.

I Mørket derude i det store Rum sad tre Mænd, der havde hele hans Fremtid i deres Magt.

For dem var et Øjeblik som dette, hvad der gjentog sig Dag efter Dag, — for ham stod Livet paa Spil!

Ligegyldige og kolde sad de vel nu dernede og mønstrede hans Person, som endnu — det følte han godt! — havde Hvalpens ungdommelig-kejtede Manerer, og som kun vistnok yderst slet passede ind i den stilfulde romerske Søjlehal, der for lidt siden var dalet ned fra Loftet for at danne Rammen om hans første, spæde Skridt paa de Brædder, der forestille Verden.

Som i Drømme stod han nu og ventede paa det skæbnesvangre Øjeblik, da han skulde tolke Romeos Elskov for den tilbedte Julie og Romeos rasende Harm mod Lorenzo, der

vil fortælle ham, at der er en Verden ogsaa udenfor Verona.

Elskov og Harm!

I de faa Secunder, der endnu var tilbage, før Prøven skulde begynde, brød Tanke paa Tanke, som hurtige Lynglimt, gjennem hans Hjerne.

— Hvorledes skulde egentlig han kunne fremstille Elskov! Han havde jo endnu aldrig elsket — elsket som en Romeo! Ja — for Rektors Datter havde han jo nok sværmet en Del, og hun havde da ogsaa givet ham sin Kotillonssløjfe paa sidste Skolebal, — men drikke Gift for Rektors Datter!

Aldrig i Evighed fandt han hende det værd!

Og Harme, Fortvivlelsens Harme!

Ja, heftig havde han tidt været, stampet i Gulvet og knyttet Næverne til Slag, — men denne himmelstormende Vrede, denne skummende, fraadende Ordstrøm, som Romeo vælter ud over den skikkelige Munk, — hvorledes mon den vilde klinge i hans Mund?

For første Gang nagedes han af en pinefuld Tvivl om, hvorvidt hans Evner vilde strække til. Han havde jo aldrig før prøvet

disse Evner. Muligvis var det Hele kun Indbildning. Hvorfra skulde egentlig han have Talent? Begejstring og en levende Tro gjorde ikke Sagen klar. Aa — hvor de derhjemme, der kun modvilligt havde givet ham Tilladelse til at vove det farefulde Forsøg, — hvor de vilde triumfere, naar han kom tilbage med det Budskab: »Nej — man kunde ikke bruge mig!«

Og hvor det vilde blive forfærdeligt med Et at skulle sige Farvel til alle de skjønne Forhaabninger, han i lange Aar havde bygget op, — forfærdeligt at maatte begynde paa en anden — ligegyldig hvilken! — Virksomhed, kun fordi man jo skulde være Noget her i Verden!

Hvor almindeligt var det ikke, at unge Mennesker havde Theaterlyst og lod sig prøve! Neppe En af Hundrede naaede længere end til at aflægge Prøven.

Sæt nu, han selv var En af de øvrige Nioghalvfems! Sæt, han havde taget fejl af sig selv!

Han sendte hurtigt en brændende Bøn til Gud om, at hans eneste Ønske i Verden maatte opfyldes; og det var ham, som om

der kom mere Ro og større Fortrøstning over ham. —

Saa satte pludselig en Stemme fra Mørket derude en Stopper for alle modløse Overvejelser.

»Ja — lad os saa begynde! Det er jo Balkonscenen og Scenen med Munken, De vil vise os — ikke sandt?«

»Jo — — — Scenen med Julie — — — og — — —«

Regissøren, der sendte ham et opmuntrende og venligt Blik, kom hen til ham og spurgte, om han maatte laane hans Bog.

Hvad vilde Regissøren mon med den?

Og hvor blev Julie af? Skulde han mon spille med den tomme Luft?

Og Julies Balkon?

Han tænktes jo staaende i Capulets Have, — men dette var en Søjlehal!

Han stirrede efter Julies Balkon, — der var ingen, — men Julie, Julie selv — — — han maatte jo dog have sin Julie! — — —

»Ja — vil De saa begynde,« sagde Regissøren med Bogen i Haanden, og med Et blev det ham klart, at Regissøren var hans

Julie, den Lysets Engel, efter hvis Gjenkjærlighed han sukkede! — — — — — —

»De kommer ind fra Siden i Baggrunden,« lød det fra Mørket derude.

Han gik ud og — kom ind, og i Retning af Hofdamerne Loge fandt han i Fantasien sin Elskede.

»O! Der er Øst, og Julie er Solen!
Det er mit Hjertes Dronning! O, det er
Min Elskede, — o, vidste hun, hun var det!
Hun taler, — dog hun siger Intet. Intet?
Jo — hendes Øje taler — — — — — —«

Efter den lange Indledningsmonolog sukkede Julie i Regissørens overraskende Skikkelse:

»Ak!«

Og Romeo fortsætter:

»— — — — Tys — hun taler!
Tal atter, Lysets Engel!«

Og Lysets Engel talte, og snart var Scenen til Ende.

Der var et Øjebliks Pause. Han hørte de tre Mænd i Mørket hviske ivrigt sammen.

Det var hans Skjæbne, de afgjorde. Store Gud, hvor bankede hans Hjerte!

Maaske var Slaget allerede tabt. Maaske kunde det vindes endnu. Scenen med Munken var jo tilbage — — — — — — — — —

»Naa,« lød det dernede fra — »saa faar vi altsaa Scenen i Lorenzos Celle.«

Og Regissøren forvandlede sig med Lethed fra en Elskerinde til en Munk, og Scenen forløb uden Afbrydelse. Romeo kastede sig i Gulvet, fortvivlet og rasende over Lorenzos tørre Forstandighed; Julies Amme tænktes banke paa Døren, — og Prøven var forbi. —

I Spænding og knugende Angst stod han i Kulissen og ventede sin Dom. Hvert Secund var en Evighed!

Efter nogle Øjeblikkes Raadslagning mellem de tre Mørkets Mænd, viste de sig paa Scenen i Rampens fulde Lys, og han blev kaldt hen til dem.

»Ja — min unge Ven,« sagde den Ene, »det var virkelig ret flinkt. Der var baade Følelse og Forstand i, hvad De foretog Dem. De trænger til Udvikling, Deres Plastik er

uden Fasthed, og De forstaar ikke at bruge den kjønne Stemme, Vorherre har givet Dem; men det er Altsammen Ting, der vil kunne rettes ved Flid og Øvelse. De er antaget. Er De saa glad?«

Om han var glad!

Han følte det svimle for sit Syn, og han maatte anspænde alle Nerver for at staa oprejst.

»Antaget! Antaget!« jublede det indeni ham. Himlens Porte vare nu smækkede op or ham paa vid Gab, — det lød: kom ind, kom ind, — tag for Dig af Herlighederne, — arbejd, arbejd, saa vil Du maaske engang kunne kalde Dig med Kunstnernavn!

Han mere fløj end gik fra Theatret, for saa hurtigt som muligt at kunne meddele det glade Budskab i Hjemmet, hvor dog Budskabet, i Betragtning af den fordomsfulde Mistro, man nærede til Alt, hvad der gaar ind under Begrebet Theaterliv, blev modtaget med betinget Henrykkelse. — —

Tiden, der nu kom, delte han efter System ligeligt mellem Sysler, der betegnes med saa lokkende Navne som: Sang, Dans, Læs-

ning, Fægtning, Instruktion og Theaterforestillinger.

Efter et Aars Forløb fik han et Par Smaaroller som Debut, derefter en Del Roller, der var saare ubetydelige. Han skulde vænnes til Fjendens Ild, som man kaldte det.

Fjenden havde ikke vist sig ubøjelig eller uovervindelig — tvertimod!

Men — til at besejre Fjender kræves nu en Gang mere end smaa, planløse Angreb.

Maaned efter Maaned ventede han paa at maatte faa Lov til at levere det Hovedslag, der kunde bringe enten Sejr eller Død.

Disse evige Smaatræfninger, der ikke forandre Stillingen synderligt, matter og piner mere end én stor og farlig Kamp, der bringer sikker Afgjørelse.

Maanederne blev til Aar — til flere Aar, — Lejligheden til den afgjørende Træfning lod bestandig vente paa sig.

Vilde den mon nogensinde komme!

Rollerne blev færre og færre, mere og mere betydningsløse. Ofte svandt de ind til enkelte Ord; undertiden var han blot paa Scenen for at give sin Stemme med i Tutti-Replikernes dumpe Kor.

Ingen anede, hvad han led.

Tvivlen om, at Lykken nogensinde vilde føje ham, begyndte stærkere og stærkere at nage hans Sjæl.

Umærkeligt — lidt efter lidt — tabte han Troen paa sit Kald og hensank i stum Resignation, i sløv Ligegyldighed.

Han var helt forandret.

Han var ikke længere glad og kaad som i tidligere Dage. Han blev gammel for sin Alder, trak sig sky tilbage fra al selskabelig Omgang og søgte ofte Ensomhed, hvad der eller var hans Natur fjernt.

Hvor forskjelligt var dog ikke dette Liv fra det, han drømte om i sin første, begejstrede Ungdomstid!

Han var skuffet, dybt skuffet!

Aa — denne Ventetid var drøj — drøjere end nogen anede det!

Den slappede Evnerne, sløvede Begejstringen og tærede paa Ens Ungdom og Livslyst.

Men — en ypperlig Kur mod alle forfængelige Tanker var den. Han følte sig saa lille, saa lille, saa lille, — han skammede sig

næsten over sig selv og sit tomme, uvirksomme Liv.

En Skuespiller, der ikke spillede Komedie, var jo kun en Latterlighed, — og latterlig vilde han dog saa nødig være! Saa langt hellere kæmpe paa Livet løs, tabe Slag paa Slag og falde med Ære, end denne ørkesløse Tilværelse, der lammede Kræfter og Mod.

Naar han gik til sine Øvelser i Sang og Dans, forekom det ham næsten som en Parodi, — til at synge og danse var der saavist ingen Grund for ham, glædeløst og unyttigt, som hans Liv var!

Unyttigt — ja, det var just Ordet!

Han skammede sig, naar han paa Gaden mødte en fattig Haandlanger, der gik fra Arbejde.

En saadan Haandlanger udrettede dog Noget her i Verden, udfyldte sin Plads i Samfundet, saa ringe den end var. Naar han kom hjem, ventedes han med Længsel af Kone og Børn, og han kunde sove ind med Følelsen af at have gjort et Arbejde, opfyldt en Pligt.

Men — han selv!

Uden Maal og Med drev han omkring.

Hvad kunde det nytte, at han blev ved at lære Roller, han aldrig havde Haab om at komme til at spille! Hvad kunde det nytte, at han blev ved at øve sin Stemme, — han kom aldrig til at bruge den!

Altsammen var det Sisyfus-Arbejde — spildt — spildt!

Og kom han hjem, traf han kun medlidende Skuldertræk, der betød saa meget som: »Hvorfor vil Du spilde Din bedste Ungdom, — den kommer aldrig mere igjen!«

Hans Sind forbittredes.

Han, der af Naturen var godlidende og mild, blev affejende i sin Dom, utilgjængelig og haard i sit Væsen. Han lærte den laveste af alle Følelser at kende: Misundelsen. Han var sønderknust, ulykkelig, og dog maatte han mellem de mange glade Kammerater synes glad, — de maatte for Alt ikke vide, hvor bedrøvet han var.

Endnu var hans Stolthed jo ikke knækket, og endnu dukkede dog imellem et lille Haab paa Fremtiden frem i hans forpinte Sjæl.

Hans Tanke gik ofte med Vemod tilbage til hin lykkelige Dag, da han stod dernede paa Scenen og »prøvede« som Romeo.

Romeo! Ak — hvor dog han og Romeo var kommen langt fra hinanden i Tidernes Løb! For den himmelstormende Elskov og den ubændige Trods havde han paa Scenen aldrig havt Brug siden den Dag.

Hvad vilde man mon sige, hvis han nu for Alvor bad om at maatte spille Romeo?

Trække medlidende paa Smilebaandet, — spørge, om han havde mistet Forstanden.

Og — om det Usandsynlige eller rettere det Umulige skulde ske, om han virkelig fik Lov til at vise sig for Publikum i denne Rolle, vilde han saa kunne spille den blot nogenlunde taaleligt, — — — nej, nej, han følte det altfor sikkert, at han neppe engang vilde kunde spille den saa umiddelbart og med den naive Hengivelse som hin Dag, da han kun »prøvede«, da Regissøren var hans Julie, men da han til Gjengjæld havde sit eget luende Haab, sin egen kække Ungdom at lægge Romeo i Munden.

Spille Romeo! Han selv kunde ikke undertrykke et stille, bittert Smil ved Tanken om, at han — — — — — — — — — —

Han sad oppe paa sit lille Kammer paa Theatret og saa paa den Tjenerdragt, der hang

paa Væggen, og som om Aftenen skulde smykke hans ungdommelige Skikkelse, naar han leverede en af de »Smaatræfninger«, der intet Resultat, ingen Afgjørelse bragte.

Det var i en af de Eftermiddagstimer, da Scenen ligger stille hen efter Formiddagens travle Prøver, da den ligesom drager Aanden tungt for at samle Kræfter til Forestillingen om Aftenen.

Mørkt er der — og dødsstille. Kun Kattene er paa Færde mellem falmede Kulisser og støvede Sætstykker, der lagvis, i tung Dvale, hælder sig op mod Murene og afgiver indbydende Tumlepladser for Rotter og Mus.

I Værelset ved Siden af hans hang, ved en mere begunstiget Kollegas Plads, en Kappe, en Kaarde og en Baret paa Knagen.

Halvt i Tanker gik han derind og spændte Kaarden om Livet, fæstede Kappen om Skuldrene og satte Baretten paa Hovedet.

Han sneg sig ned ad Trapperne, undselig over sit barnagtige Paafund, i Frygt for at møde Nogen, med underligt blandede Følelser — af Trods mod dette Sted, der ejede hele hans Hjerte, men som ikke agtede derpaa; af dirrende Vrede over sin latterlige, intetsigende

Stilling og af Længsel efter engang paany paa Scenen dernede at slynge Romeos Elskovsord op imod Julies Balkon.

Han famlede sig frem mellem Kulisserne — — — nu stod han paa Scenen — — ene i det dybe Mørke — ene paa hele det store Theater.

Han kastede med en stolt Bevægelse af Arm og Hoved Kappen over den ene Skulder, rettede sig med en Staalfjeders Spænstighed i hele sin Højde, satte den venstre Haand mod Kaardehæftet og rakte den højre op mod Julie, der for hans ophidsede Fantasi viste sig gennem Mørket paa Altanen i al sin Ungdoms og Skønheds blændende Glans.

Og han talte ømme Ord til sin Julie, og tilsvor hende sin evige Elskov »ved den hellige Maane hist, der strør med Sølvglans disse Frugttrætoppe! Min Ømhed er saa grænseløs som Havet, min Kjærlighed saa dyb, — jo mer jeg giver, des mer jeg har! — —«

Han var i første Øjeblik bleven ængstelig over sin egen Stemmes Lyd i denne Dødstilhed; men saa glemte han sig selv, Scenen og alle Farer, og med kraftig og klingende Røst klagede han sin Elskov ud over alle de

tusinde tomme Pladser, — Ingen hørte det, Ingen saa det, men han fik Luft for alle de knugende Tanker, der spændte hans Hjerne. Han kastede sig fortvivlet ned for Lorenzos Fødder og besvor ham at give ham en rigere Trøst end den, der laa i de selvopgivende Ord om, at der ogsaa udenfor Verona — udenfor det Sted, hvor den tilbedte Julie aander og lever, er en Verden, som er værd at kende. Og Romeos Elskovskval syntes ham hans egen.

Scenen her var hans Verona, det eneste Sted i Verden, der kunde stille alle hans Hjertes Længsler og hede Begjær, — udenfor dette Verona var der for ham Intet at udrette i Livet, borte fra dette Verona var Verden ham tom som Luften, gold som en Ørk.

— — — — — — — — — — — — — —

Og han skyndte sig op ad Trapperne — en mørk Skikkelse med en flagrende Kappe over Ryggen, — ind paa Værelset, hvor han havde iført sig Romeos indbildte Dragt, gik saa ind hos sig selv, hvor Tjenerdragten hang, som han skulde bære ved Aften,

naar Scenen var lys og Tilskuerpladsen fyldt med de tusinde Mennesker.

Saa kastede han sig, med Hovedet begravet dybt i de udbredte Arme, ned paa en Stol og græd sin Skuffelse, sin Harme, sin Længsel og sin Skam ud i stille, brændende hede Taarer.

EN CEREMONI.

Da den lille Kjøbstad just ikke afgav noget betydeligt Kontingent af notable Individer, der kunde komme i Betragtning, naar Talen var om en fin Middag, var det umuligt andet, end at Konsulen og Præsten jævnlig maatte træffes.

Ellers søgte de ikke hinanden.

Konsul Vinge havde paa sin Side en instinktmæssig Rædsel for at møde Præsten, ligeoverfor hvem han altid følte sig usikker.

Han vidste, han undgik ikke sin Skjæbne.

Naar Middagen var vel forbi, og Deltagerne, der i Reglen Alle var ældre Folk, følte Lyst til at hvile en Smule ud efter Maden, Talerne og det øvrige Vrøvl, samledes man gjerne i Smaagrupper, hvor man enten sank hen i halvt apathiske Tilstande eller i det Højeste førte en dæmpet Samtale.

Paa dette Tidspunkt vidste Konsulen, at han maatte holde Ørene stive.

Præsten vilde aldeles ufejlbarligt komme hen til ham, tage ham i Knaphullet med det røde Baand og føre ham hen i et afsides Hjørne og formane ham til Gudsfrygt og Kirkegang, — og det var virkelig yderst generende.

Ved saadanne Lejligheder kunde man se Konsulen luske katteagtigt langs en Væg med skæve Sideblikke i Retning af Pastoren eller pludselig med nervøs Hastighed skyde gjennem Røgen i Herreværelset for at gjøre sin Opvartning i Damernes Kabinet, hvor han troede sig mere sikker. —

Konsul Vinge havde rent ud sagt Byens baade timelige og aandelige Velfærd paa sin Samvittighed.

Han var dens Førstemand i Alt, som Aktiespekulant, som Byraadets ledende Aand, som Æsthetiker og som den største Tømmerhandler paa Pladsen.

Med Undtagelse af Doktoren og en ganske ung Prokurator, der, som Talsmænd for en lille bitte Opposition, førte en temmelig upaaagtet Tilværelse, befandt hele den øvrige By sig under Indflydelse af hans absolute Enevælde.

Under disse Omstændigheder maatte det være Præsten en Torn i Øjet, at Konsulens Kirkestol saagodtsom altid stod tom.

Det smittede de andre Stole.

Kunde Konsulen vindes, var Meget vundet; thi ogsaa i Trossager var han halvvejs en Autoritet, maaske nok saa meget som hans Velærværdighed selv, om hvem hele Byen vidste, at han til Attestats havde knebet sig igjennem med en lurvet tredie Karakter, der i en lang Aarrække gav ham en haabløs Fuxeplads mellem Ansøgerne, indtil Ministeren endelig havde forbarmet sig over ham og givet ham et pilmagert Embede ved Vesterhavet, som Ingen kunde falde paa at misunde ham.

Efter en næsten tyveaarig Pønitentse paa Heden, tog han Mod til sig og søgte et Kjøbstadembede paa Sjællands federe Jord og fik det.

Men hans onde Aand — den lurvede tredie — der i det øde Landdistrikt ganske var forstummet, fik nu Mæle igjen og valgte Byfogden, der var Præstens Studenterkammerat, til sit villige Redskab, og da Præsten en Søndag i Fasten holdt sin Tiltrædelsesprædiken i

den lille sjællandske Provindsby, sad en Djævel usynligt paa Tilhørernes Skuldre og hviskede dem i Øret: »Ja — det kan være meget godt, hvad Du siger, min Ven, men Du har alligevel tredie Karakter til Attestats!« —

Konsulens og Præstens smaa Konferencer endte som oftest med, at den Sidste tildels maatte give den Første Ret i, at hvad det her i Livet dog fornemmelig kommer an paa, er at man lever som et ærligt og godt Menneske, hvad man jo nok kan gjøre, uden at være nogen flittig Kirkegænger.

»Jeg har nu saadan min egen Katekismus, min gode Pastor!«

»Ja—men, kjære Hr. Konsul, — tror De dog ikke, at Luthers lille er bedre, — den vi byggede vor Barnetro paa?«

»Tør ikke dømme om det, — tør ikke dømme om det! — Jeg har Loven skrevet i mit Hjerte, som der staar om Hedningerne; jeg spørger altid min Samvittighed tilraads, Hr. Pastor, naar jeg er i Tvivl om det Rette. Har De saa Lyst til at kalde mig en Hedning, maa De gjerne det. Min Mening er, at Enhver bliver salig i sin Tro, — og jeg i min!«

Nu var Konsulens Samvittighed virkelig en meget velopdragen Samvittighed.

Efter i omtrent tredsindstyve Aar at have været bosiddende i Konsulens Bryst, havde den efterhaanden opnaaet en forbausende Sikkerhed i at svare omtrent saaledes, som Konsulen ønskede det — og der var i det Hele et rigtigt kjønt og fortroligt Forhold mellem de To. — —

Det var en haard Vinter. Konsulen skrantede mere, end det var godt.

Han hostede nervøst, havde uhyggelige, stikkende Fornemmelser i Bryst og Ryg og undersøgte sit Spyt med en Omhu, der var rørende.

For en Sikkerheds Skyld anskaffede han en sort Klap for Munden, — man kunde jo aldrig vide — — engang skal vi jo Alle — — naa! — — Gud være lovet, Vintren vilde snart være forbi, og Foraarsvarmen skulde nok hjælpe. — —

Ved Nytaarstid var der Klubfest.

For Bordenden præsiderede Konsulen.

Alle de mørke Anelser var som vejrede hen, — der var ingen Fare; i den sidste Tid havde han sletikke hostet.

Han udbragte gamle Danmarks Skaal, og det saa godt og flydende, at Enhver maatte føle, at nu havde gamle Danmark foreløbig ingen Nød, og henimod Fællesspisningens Slutning talte han med en saadan Aplomb for de Fattige, der led Ondt i Vinterkulden, at den Hat, han lod spadsere Bordet rundt, kom tilbage halv fyldt med Sølvmønt, og da han rejste sig med Champagneglasset i Haanden for at sende en smilende Tak udover Mængden, var det virkelig med den faste Overbevisning om, at han var et fortræffeligt Menneske, og hans Samvittighed viste sin gode Opdragelse ved at forholde sig ganske taus.

Konsul Vinge var i brillant Humør.

Han anede ikke, at denne Nytaarchampagne var hans eget Gravøl, og at han, naar Sommeren kom, skulde ligge derude paa Byens Kirkegaard, hvor ingen Champagne flyder under Larm og Latter, — hvor Champagnen afløses af det sivende Vand mod Kistetjælene, og Larmen og Latteren afløses af en knugende Stilhed mellem Grædepilene og de hvide Kors. — —

Vinteren blev mere og mere barsk, og Konsulens Hoste værre og værre.

Hans trivelige Kinder faldt sammen, og hans store krogede Næse fik endel Lighed med en Ørneklo.

Fru Vinge trøstede ham, saa godt hun kunde, — men det var ikke Trøst, han trængte til, — det var Varme i Luften, og den kom ikke.

Foraaret lod vente længe paa sig, og da det endelig kom lidt ind i Maj — var det for sent. —

Og saa — en Mandag i Forsommeren — døde Konsul Vinge.

Det var første Gang i sit Liv, han begyndte noget Vigtigt paa en Mandag; thi overtroisk som en gammel Kone havde han været fra sin Ungdom.

Budskabet om det fine Dødsfald gik som en Løbeild fra Hus til Hus og blev overalt modtaget med Nyfigenhedens usminkede Glæde.

Elsket havde Konsulen egentlig ikke været — desto mere frygtet og misundt. — — —

Saa kom Begravelsesdagen. Klokkerne kimede, baade den store og den lille.

Karlene, der førte Rebet, sled i Tøjet, for de vidste, at Konsulinden betalte godt, og saa gjorde de sig Umage.

Der er nemlig Forskjel paa Klokkeringning, ligesom paa Per Degns grove og fine Sand.

Klokkekneblen svigtede ikke en eneste Gang. Tonerne svang sig ud over Byen saa taktfaste som Bølgeslag mod Stranden, og da den sidste Klokketone lød, tog den sig ud som et velkomment Punktum efter en smukt ordnet, men noget langtrukken Sætningsperiode. —

I Kirkens Kor stod Konsulens Lig i en rigt udstyret Egetræes Kiste, der næsten ganske var skjult af Guirlander, Kranse og Blomsterkors.

Snedkeren, der havde lavet den, og som var med til Begravelsen mere for Kistens end for Konsulens Skyld, ærgrede sig grundigt, fordi Ingen kunde se det blankt polerede Egetræ, de mange sirlige Façetter, de udskaarne Palmegrene og de smaa Englehoveder med smækfede Kinder.

Kun paa et enkelt Sted skimtede man et utildækket Stykke af Kisten, og under hele Højtideligheden stirrede Snedkeren ufravendt paa dette polerede Punkt — en Slags dyrisk

Magnetisme! — og ødelagde derved den Smule Andagt, han havde til Raadighed.

Forskjellige Korporationer stod opstillede i Kirkegangen langs Stolene, og paa hver Side af Kisten var der plantet en Fane, det samme gamle Dannebrog, hvis Skaal Konsulen havde udbragt saa mangfoldige Gange i Klubben.

Hvor ofte havde han ikke benyttet Vendingen »vor stolte, vajende Fane«!

Kunde en usynlig Luftning dog have bragt den til at »vaje« en Smule idag! Den lagde sig dorsk og trægt ned om den floromvundne Stang i lange, hængende Folder.

Hvor havde en Luftning herinde gjort godt! —

— Som et værdigt Pendant til Snedkeren sad i Stolen ligeoverfor Byens Gartner, der havde leveret hver Blomst, der smykkede Kisten.

Midt under Præstens Tale greb han sig selv i den brødefulde Tilstaaelse, at saa fedt et Dødsfald havde man ikke hver Dag, og han endte en længere Tankerække med Erkendelsen om, at den Plads, som Konsulens Ordenspude indtog paa Kistelaaget, vilde have fundet en ubetinget smukkere Anvendelse,

om den havde været dækket med et Par Palmegrene.

Men alligevel turde han ikke klage — dette Dødsfald var al Ære værd!

I Pulpiturerne sad halvgamle Damer og mønstrede Forsamligen gjennem Kikkerter og brugte højrøstet Kritik. —

I det Hele var Andagten ikke stor.

I Ly af Prædikestolen sad Doktoren og Prokuratoren.

Navnlig ved solene Lejligheder var de solidariske; saa trængte de til hinanden. Det Højtidelige laa nemlig hverken for den Ene eller den Anden.

De stak Hovederne sammen og mødtes snart i sarkastiske Smil, snart i megetsigende Blikke, som ingen Kommentar behøvede. —

»Hør Didriksen,« hviskede Prokuratoren, »det maa ikke være rart at være med til Begravelse, naar man tilfældigvis har været Huslæge hos den Afdøde.«

»Tror De paa Mirakler?« svarede Doktoren en Smule piqueret; »han stod paa Ære ikke til at redde.«

»Jeg tror bare ikke paa Jeres Lægekunster. De bliver aldrig min Huslæge,

Didriksen; jeg vil dø af mig selv. — det er det billigste.«

»Det kan dog være, De skifter Mening, naar De ligger paa Deres Gjerninger, Prokurator! — Aa, bare de nu vilde holde op med at trække i de Klokkereb, — det er til at blive gal over — dette Kimeri!« — —

Tæt ved Indgangsdøren sad Konsulens to halvgamle Kommis'er i ærbødig Fjernhed fra Kisten.

Følelsen af den Afstand, hvori Konsulen havde holdt dem, medens han levede, havde instinktmæssigt paavirket dem, da de traadte ind i Kirken; derfor havde de valgt saa beskeden en Plads, uagtet de med bitter Fornemmelse maatte tilstaa for dem selv, at de vistnok havde fortjent den bedre.

De havde med redelig Flid passet Boutiken, hvor Principalen paa de senere Aar kun sjelden havde vist sig; og var Konsulen i Tiden Løb bleven Byens rigeste Mand, havde de dog nok ogsaa deres Del deri.

De havde paa én Gang Følelsen af Ærgrelse og Flauhed, hvad de paa bedste Maade søgte at skjule ved krampagtige Bestræbelser for at faa de røde Hænder presset

ind i de medbragte sorte Handsker, som de for et Øjeblik siden havde kjøbt hos Jomfru Bonne, der havde Udsalg henne paa Torvet, men ikke havde havt et Handskenummer, der der var stort nok til dem. — —

«Saa!« sagde Prokuratoren lid efter, »der kommer Jomfru Terkelsen, det Skind! Jeg tror, hun møder til hver evige Begravelse Aaret rundt. Hun har vist ikke mange Fornøjelser, og hun elsker Rørelse. Den Tanke, at hun maaske ogsaa engang skal »følge« mig, gjør mig rent desperat. Lever De til den Tid, gjør De mig en sand Tjeneste ved at bede hende blive hjemme.« —

Gamle Jomfru Terkelsen fandt en sær Tilfredsstillelse i at overvære Begravelser. I én af de bageste Stole fandt hun sig en beskeden Plads. Og da hun midt under Præstens Tale gav sig til at hulke som et Barn, var der Ingen, der undrede sig; hun var jo en Smule skørhovedet fra Ungdommens Dage.

Om hendes Liv kunde Konsulen have fortalt Et og Andet, som hans velopdragne Samvittighed dog maaske mest af Alt vilde have krympet sig ved at bekende.

Nu var Hemmeligheden død med ham! —

Omtrent midtvejs i Kirken sad et Par af Byens større Kjøbmænd, d'Hrr. Svane og Bang.

Da de begge havde betydelig Tømmerhandel, nærede de et oprigtigt Fjendskab til hinanden.

De forenedes kun i ét Punkt: Had til Konsulens Tømmerhandel, der havde overfløjet deres.

Dette Had havde idag ført dem ind i den samme Stol.

De mødtes for et Øjeblik i en vis Forsoningens Stemning, i en fælles Glæde over at Konsulens Merkurstav var brudt, og hans Forretning skulde nedlægges. —

Kjøbmand Svane rugede over en Plan, der ikke var ueffen, en Plan, der fik yderligere Næring ved Synet af Konsulinden, der sad i Kirkens forreste Stol, og som, tiltrods for sin noget fremrykkede Alder, virkelig saa helt godt ud endnu.

Hr. Svane var Enkemand og henved de halvhundrede Aar.

I sin Tid havde han været Provinsballernes fejrede Løve; den manglende Intelligens havde han vidst at bøde paa med en utrolig tunge-

rap Veltalenhed, en Evne, som den merkantile Stilling ofte bringer til rig Blomstring, og han var efterhaanden groet fast i den Antagelse, at han var uimodstaaelig for ethvert Kvindehjerte.

Erindringen om Fortidens Sejrvindinger blev idag saa forunderlig levende i ham, — hvad om han nu paa sine ældre Dage vandt sin sidste og største Sejr over Konsulindens Hjerte, fortsatte Konsulens Tømmerhandel, trak sine gamle Kunder med sig og gjorde enhver Konkurrence paa Stedet umulig — kort sagt, knuste sin ærede Sidemand tilhøjre, Kjøbmand Bang!

Med et stille Smil lod han Haanden glide let henover de tynde Nakkehaar ligesom for at undersøge, hvormange der var tilbage og kom efter en lille Overvejelse til det Resultat, at Sagen maatte gribes hurtigt an.

Om Udfaldet tvivlede han ikke.

Maaske var han bleven lidt betænkelig, hvis han havde anet, at Kjøbmand Bang netop spekulerede paa akkurat det Samme. —

Byfogden kom lidt sent for at gjøre desto mere Virkning.

Han gik med smaa, faste Skridt gjenuem den lange Kirkegang uden at se hverken til-

højre eller venstre. Bevidstheden om, at han var den eneste uniformerede og dekorerede Person i Følget gav ham nemlig en bestemt Følelse af, at Vejen laa ham aaben.

Da han senere, ved at vende sig i Stolen, opdagede et Par højerestaaende Officerer, der imod Forventning havde trodset den tre Mil lange Vej fra den nærmeste Garnisonsby for at vise Konsulen den sidste Ære, tabte han en Smule af sin Selvsikkerhed; men der blev dog tilstrækkeligt tilbage. — —

I den forreste Stol sad Konsulinden.

De fine, blege Træk gav sig stærkt tilkende mod den kulsorte Dragt.

Hun var dybt bevæget.

Hun tænkte tilbage paa den Tid, som hun i Erindringen helst dvælede ved — paa sin Kjærligheds første Dage; thi hun havde virkelig elsket sin Mand.

Men — hvor tom havde dog ikke hendes Tilværelse været ved hans Side!

Den forlorne Glans i Konsulens Hjem havde gjort hende tilbagetrukken og forskanset.

Hun kendte bedre end Nogen Tomheden i hans Liv, men manglede baade Evnen og Magten til at fylde den ud, og i ensomme

Timer følte hun bittert, at hendes Tilværelse var forspildt — forspildt! —

Det pinte hende at se den overfyldte Kirke med de mange nysgjerrige Blikke; hun vidste jo godt, at ogsaa her var Glansen løjet. Der var ikke En i det mægtige Følge, der følte Sorg over Konsulens Død.

Hvorledes skulde de ogsaa kunne det?

Hun var den Eneste blandt dem Alle, der havde elsket ham, og selv hende havde han svigtet.

Men — der var dog en Tid — — for længe, længe siden . . .

I Mindet om den vilde hun leve!

Skylden havde jo tildels ogsaa været hendes! Havde hun været en Hustru, som hun burde? Nej — hun havde været svag — altfor svag! Hun havde ikke Ret til Bebrejdelser! — — —

Præsten havde endt sin Tale, og man trængtes om Kisten for at »bære«.

Snedkeren kom nu i den rette Stemning; thi Kransene toges bort — én for én — som en unyttig Pynt, og Egekisten kom fuldstændig til sin Ret. —

Med tunge, faldende Skridt bar de Konsulens Lig op ad den smalle Kirkegang.

Ved Indgangsdøren standsede Toget for et Øjeblik, og Regimentsmusiken, der var bestilt fra Garnisonsbyen, spillede den sidste Psalme.

Der var ellers dødsstille i Kirken.

Enhver tænkte vel paa den Stund, da han selv skulde bæres gjennem den lange Kirkegang ud til Graven; og hos hver enkelt voxede maaske frem et stille Ønske om at efterlade dybere Savn og vække dybere Længsler, end denne Døde havde formaaet.

Selv Doktoren og Prokuratoren glemte, at de havde Patent som Byens vittige Mænd og lod sig for nogle Minutter rive med af Øjeblikkets Alvor og den dumpe Stilhed. —

Paa Kirkegaarden havde Sommeren netop i de Dage holdt sejrrigt Indtog.

Der steg en krydret Duft fra Gravenes Blomsterbede og de mange Lavendelhække. Luften var saa mild og frisk.

I Kirken havde der været trangt og knugende tungt — herude var alt saa stort, saa lyst og frit! —

Kisten blev sænket i Graven, den sidste Bøn forrettet — og saa skiltes man. — —

Men paa Konsulen tænkte Ingen uden to Kvinder.

Den ene var Konsulinden, der skjulte sit Ansigt bag det sorte Slør; den anden var — gamle Jomfru Terkelsen, der »elskede Rørelse«.

NYTAARSKUR.

»Sover han endnu?«

»Aa, vær stille, Harald!« hviskede hans unge Kone. »Han ser saa yndig ud, som han ligger dér, og Du véd, at han vaagner saa uhyre let.«

»Ja, Du, — det er et dejligt Barn, — det er der ikke Tale om! Faderen op ad Dage!«

»Aa, Harald, jeg beder Dig, tal ikke saa højt! Se — nu rørte han den ene Arm, — jeg kjender ham ud og ind, — om et Øjeblik er han vaagen, hvis vi ikke er ganske, ganske stille.« — — —

Paa hver sin Side af Sengen stod de og betragtede den lille, sovende Dreng, deres eneste Barn, hvis første Fødselsdag det var, og som nu i den tidlige Morgen skulde ønskes til Lykke af sine Forældre.

Et Par Minutter var der ganske stille, — men saa kunde han ikke dy sig længere.

»Hør, Anna!« sagde han med en lidt dæmpet Stemme, »naar vi saadan staar her og ser begejstrede paa Knægten, saa er det egentlig bare os selv, vi er begejstrede over! Vi ser os selv i ham, — os selv holder vi meget af, og saa holder vi ogsaa en Klat af ham, — quod erat demonstrandum!«

»Jeg forsikrer Dig, at Du virkelig tager fejl, Harald! Jeg tænker sletikke paa mig selv i dette Øjeblik.«

»Jo, Du gjør, — en lille bitte Smule. Jeg gjør det ialfald, — og jo mere jeg opdager, at han ligner mig, desmere elsker jeg ham.«

»Og dog siger Du, at Du helst vil have, at han skal ligne mig!«

»Har jeg sagt det? — Ja — saadan Noget siger man for at gjøre sig behagelig. Men — vil Du nu f. Ex. bare se den Kløft, han lægger sig til dér i Hagen —«

»Du maa ikke røre ved Kløften, Harald, saa vaagner han strax.«

»Nej — men se paa den! Det er min Kløft — det ved Gud, det er! — Og den høje, intelligente Pande har han ogsaa efter mig, — det er et sjeldent Barn!«

»Saa! Dér var Du igjen lige ved at vække ham. Kan Du da ikke hviske, Harald! Og vil Du saa ikke ogsaa være saa venlig at finde Noget, han har efter mig?«

»Jo,« hviskede han med et Udtryk i sit Ansigt, som om han mente at have gjort en overordentlig vigtig Opdagelse, »han er en hidsig Rad, — det har han efter Dig, — er Du saa fornøjet?«

»Aa, fy, Harald, — det mener Du jo slet ikke.«

»Nej,« sagde han, idet han gik hen til hende og trykkede et Kys paa hendes Læber, »det mener jeg ikke, lige saa lidt som det øvrige Snak, jeg sagde. Naar jeg elsker Fyren, er det jo netop, fordi jeg i ethvert af hans Træk gjenkjender Dig, dit friske Smil, dine skjelmske Øjne og — ja, paa Ære! — jeg synes ogsaa, han har din Stemmeklang.«

»Ja, nu vil Du gjøre det godt igjen, — men nu tror jeg Dig ikke.«

»Jo — Du gjør!«

Saa var de igjen nogle Øjeblikke ganske stille.

Barnets Aandedrag hørtes tydeligt, — saa taktfast og dybt, — nej, der var ingen

Udsigt til, at Lykønskningskuren vilde kunne ske for det Første.

Og saa brød han Tausheden paany.

»Du, Anna!«

»Naa — hvad er det nu? Du er dog et forskrækkeligt Menneske!«

»Dette bliver noget kedeligt i Længden, — nu kan jeg ikke beundre længere. Skal vi ikke lægge alle hans Gaver paa Legebordet her ved Siden af Sengen, saa at han ser hele Herligheden strax, naar han slaar Øjnene op?«

»Jo, Harald — det var en god Ide!«

Og de listede sig ind i Dagligstuen og kom saa tilbage med Favnen fuld af alskens Legetøj, den Ene med Rangle, Rumlepotte, Tinsoldater og en Sømand, som Tante Ulrikke havde strikket, den Anden med en Træhest paa Ruller, Noahs Ark, stoppet fuld med Alverdens vilde og tamme Bestier, og en Sparekassebog med et kjønt lille Indskud fra Onkel Jørgen, der var velhavende Ungkarl og kun havde sig selv at tænke paa.

Alt dette blev nu anbragt paa Legebordet i malerisk Opstilling og med dybsindige Hentydninger: Noahs Ark ovenpaa Sparekassebogen for at antyde, at man bør holde paa

Penge, og Sømanden med Ranglen i Haanden for at antyde, at man aldrig bør voxe fra Barnets Glæder, selv om man bliver nok saa stor og rask paa det.

Fødselsdagsbarnet gjorde imidlertid ikke Mine til at ville vaagne.

»Han er et rigtigt Sovehjerte, den søde Dreng; kan Du forstaa, Harald, at han ikke vaagner? Paa denne Tid plejer han næsten altid at være paaklædt,« sagde Moderen.

»Du kan tro, han gjør Nar ad os! Han er ligesaa vaagen som En af os. Sikken Begavelse! Han er kun ét Aar, og han spiller allerede Komedie og forstaar at blive i Karakteren!«

»Forresten er det udmærket, Harald, at han faar sovet ordentlig ud, for det bliver en anstrengende Dag for ham. — Desuden,« føjede hun lidt efter til, — »vi har jo endnu ikke faaet alle hans Gaver herind! Den bedste har vi glemt.«

»Den bedste? Hvad er det for en? Hvad mener Du?«

»Forstaar Du virkelig ikke, hvad jeg mener?«

»Nej.«

»Hvad var det, Du skrev iaftes sent, lige før Du gik i Seng?«

»Ja,« hviskede han, »det har Du Ret i!«

Han forsvandt ind i sit Værelse og kom tilbage med et Stykke Papir, som han lagde paa Bordet mellem de mange Gaver.

»Læs det op, Harald, — men ganske sagte! Jeg syntes, det var saa kjønt.«

»Ja — men skulde han ikke først vaagne og høre det selv? Naa — han forstaar det jo forresten akkurat ligesaa godt, naar han sover.«

Han tog Papiret og stillede sig ved Fodenden af Sengen, og med sagte og inderlig Stemme læste han:

Endnu er Du i Regning svag
Men stærk i Mælk at drikke, —
At Du idag har Fødselsdag,
Det aner Du slet ikke!

Men vi har knapt forundt os Ro,
For Tiden ud at maale,
Og vi har ventet, maa Du tro,
Paa Solens første Straale.

Et Aar Du blev! Du Tænder har,
Som rigtig Mad kan spise,
Og i Foræring af Din Fa'r
Du faar en lille Vise.

Vel fatter Du dens Mening ej, —
Men naar Du ældre bliver,
Forstaar Du sikkert, hvorfor jeg
Alligevel den skriver.

Ja, — naar Du rigtig bliver stor,
Skal nok Du faa at lære,
Til hvilken Fryd for Fa'r og Mo'r
En Knægt som Du kan være!

O! Du er os langt mere værd
End hele Verdens Rige!
Hvor inderlig Du er os kjær,
Kan selv vi ikke sige.

Men — takke kan vi for den Skat,
Som blev i Dig os givet,
Og skjærme Dig ved Dag og Nat
Og gjennem hele Livet!

Vi bøje os — Din Mo'r og Fa'r —
Og kysser dit Øje, det milde!

Alt Smukt og Godt, som Verden har,
Vi ønsker vor elskede Lille!

Som drevne af samme Indskydelse bøjede Forældrene sig over Barnet og kyssede det, idet de glemte alle gode Forsætter om ikke at vække ham. —

Og — saa vaagnede Drengen da til sin første Fødselsdag.

Og et Øjeblik efter svømmede alle Arkens tamme og vilde Bestier omkring i hans Seng, og Tante Ulrikkes strikkede Sømand fik strax en lang Flænge i Maven, hvad der er alle strikkede Sømænds Bestemmelse her i denne ubarmhjertige Verden.

EN FROPRÆDIKEN.

Det var ved Midsommertid.

Med en Kollega foretog jeg en fjorten Dages Tournée gjennem danske Byer paa Kunstens og Økonomiens Vegne.

Jeg føjer med Forsæt Økonomien til, — thi hvorfor skjule, hvad ethvert fransk-dansk Lexikon aabenmundet snakker af Skole om: *tournée* betyder paa ærligt Dansk en Forretningsrejse. Det er slet ikke saa fint et Ord, som man i Almindelighed tror!

Hvad en saadan Tournée i øvrigt nødvendigvis fører med sig af muntre Sammenkomsters Oplevelse, skjønne Egnes Besigtigelse og behagelige Bekjendtskabers Stiftelse tager man imod som en Himlens velkomne, men uforskyldte Gave, og naar man omsider vender hjem efter saadanne to Ugers Rund-

fart, paa hviken man hver Aften staar foran et nyt Publikum og hver Nat ligger paa et nyt Hotel, beherskes man af to Følelser: den, at være bleven en Nabob, og den, at have været borte mindst den tredobbelte Tid — saa buttet er Tegnebogen bleven, og saa overfyldt er Hjernen med brogede Minder og Tusinder af Indtryk!

Efterhaanden mister Tegnebogen sin buttede Skikkelse og gjenvinder den sædvanlige, lidt slunkne Façon, og ligeledes mister Hjernen efterhaanden de fleste af sine mangfoldige Indtryk; — nogle bliver dog tilbage.

Blandt Minderne fra den Rejse, hvorom jeg taler, er der i det mindste et enkelt, jeg vanskeligt vil kunne glemme.

Ligesom man, naar man staar ved det aabne Hav, kan overhøre Brændingens vældige Basmusik for Pippet fra en enlig Fugl, saaledes vil dette Minde i al sin beskedne, lidt tungsindige Stilfærdighed i Tidens Længde overdøve de andres højstemte Larm. — —

Vi skulde fra Fredericia øster paa.

I den tidlige Sommermorgen — ved det Lag Klokken tre — laa den klodsede Dampfærge parat ved Havnebroen.

Vi havde faaet en Times Søvn, og stærkt oplagte til Sejlads var vi ikke, men Pligtens strænge Gudinde med opløftet Finger stod for os i Form af en Rejseplan og et Program, hvorfra der ikke kunde skulkes, men hvorefter vi havde skyndsomst at vende Næsen mod den Stad Slagelse.

Damp-Kolossen satte fra, og i tungt Luntetrav bevægede vi os over det ufarlige Vandløb, der skiller Jyder fra Fynboer.

Maagerne kredsede urolig om Fartøjet med hæse Skrig om Frokost.

De fandt dog kun en medlidende Sangbund hos en rødmusset Bondeknøs med en Byldt Uldtøj over Nakken.

Han aabnede sit Smørrebrødspapir og lod en vældig Rugbrødshumpel med Rullepølse vandre ned i det salte Vand.

Da en af Maagerne et Øjeblik efter kom flyvende med en lang, slatten Substans hængende ned fra Næbbet, trak Bondekarlens Mund op til et lyksaligt Grin, og idet han med sine hvide Tænder gjorde Indhug i en stor Hvedebasse, vendte han sig imod mig og sagde:

»Den ha' væt den kloueste — den ha' snaabet Rollepylsen.«

Lidt efter gjorde han mig opmærksom paa en anden Maage, der var bleven den lykkelige Ejer af Humplen, og som ved at tage en uventet Retning forsøgte at narre den øvrige, misundelige Flok, — og da jeg vendte Hovedet for at se efter dem, fik jeg Øje paa en Skikkelse, jeg syntes at skulle kjende, — — men hvorfra?

Det var en Mandsperson med et smalt, blegladent Ansigt, der paa samme Tid var ungdommeligt og ældet.

En underlig slap Aandsfraværenhed havde som et Slør lagt sig over alle Træk.

Efter et løst Skjøn antog jeg, han maatte være Præst.

Vore Øjne mødtes i et hurtigt Blik, men da han, ligesom jeg, aabenbart var i Uvished om Bekjendtskabet, tog vi Øjnene til os igjen.

Den Meddelsomhedsaand, der paa Rejser bemægtiger sig de Fleste, og som vel senere paa Dagen havde haft en Tilnærmelse til Følge, var i den tidlige, lidt klamme Morgentime endnu ikke staaet rigtig op.

Og saa var den Sag glemt.

Men da vi naade Land, og Folk og Fæ skulde anbringes i Toget, der med det utaalmodig prustende Lokomotiv i Spidsen ventede os paa den luftige Mellemstation, der kaldes Strib, stod han igjen tilfældig i min Nærhed, og med Et faldt det som Skjæl fra vore Øjne, at vi var gamle Klassekammerater fra Skoletiden.

»Henriksen!« udbrød jeg, »er det ikke Henriksen? Det var dog morsomt!«

»Ja,« sagde han med en lidt mat Stemme, idet han hjærtelig trykkede min Haand, »det er morsomt at træffe gamle Venner. — Kjendte Du mig strax?« tilføjede han noget usikkert, som om han selv havde Følelsen af, at han i Tidens Løb var bleven en sær Snegl at se til.

»Kjendte Dig?« svarede jeg. »Ja — men saagu' ikke lige strax, — vi saa jo paa hinanden ude paa Færgen, kan Du nok huske?«

»Jeg har sandelig ikke set Dig paa Færgen,« forsikrede han med stor Overbevisning.

»Jo — det ved Gud, Du saa mig lige ind i Øjnene!«

Hans Ansigt fik pludselig et lidende Udtryk og trak derpaa op til en næsten umærke-

lig Grimace, og i en forandret, meget indtrængende Tone sagde han saa:

»Det er anden Gang, Du nævner Guds Navn i det korte Øjeblik, vi har talt med hinanden. Hvorfor gjør Du det?«

Den Salve kom mig noget paa tværs, og uoplagt, som jeg endnu var, svarede jeg ham en Smule mut:

»Hvad mener Du? — Guds Navn? Jeg forstaar dig ikke.«

Det var nu ikke at tage efter Ordene, for jeg forstod ham saa udmærket godt.

»Ja — nu maa Du sandelig ikke blive vred, kjære Ven!« fortsatte han, »jeg siger det i den bedste og kjærligste Hensigt. Jeg betragter det som min hellige Pligt at gjøre Dig opmærksom paa Din Vildfarelse.«

»Ja — men — — Vildfarelse? Hvad er det, Du mener? Har jeg bandet — er det det, Du er vred over?«

»Ikke vred — kun ilde berørt. Du har i det Minut, vi har staaet her, bandet to Gange, — den ene Gang sagde Du »saagu'« — den anden Gang sagde Du »ved Gud«.

»Herre Gud — hvor Du har talt nøje efter!«

»Og nu siger Du »Herre Gud«! Hvorfor beediger Du, hvad jeg tror, uden at Du behøver at forsikre det saa dyrt?«

Nu blev jeg gnaven.

Og dog — da jeg saa ham ind i hans store, blaa Øjne, syntes jeg, de havde saa ærligt og smukt et Udtryk, at jeg umulig kunde fornærme ham ved at vende ham Ryggen og gaa min Vej.

»Ja se,« sagde han venlig, »nu er du vred — ikke sandt? Du finder det underligt, at jeg her, midt i Livets travle Tummel, kan finde paa at tiltale Dig saa alvorligt?«

»Ikke vred — kun ilde berørt,« svarede jeg med et lille Smil, idet jeg benyttede hans eget Udtryk fra før — »jeg finder det noget søgt, noget — — ja, hvad skal jeg kalde det? — — noget malplaceret, at Du paa en Jerbaneperron, i samme Øjeblik som vi efter mange Aars Adskillelse ser hinanden igjen . . .«

»Og saa tidlig paa Morgenstunden — ikke sandt?« føjede han til.

»Ja, om Du saa vil — saa tidlig paa Morgenstunden, da man virkelig er en Smule uimodtagelig for den Slags, begynder at docere Religion.«

»Kjære Ven,« sagde han, »jeg er Præst.«

»Ja, ellers gjorde du ikke det,« indskød jeg hurtig og halvhøjt.

»Finder Du det saa mærkeligt, at jeg i ethvert Øjeblik af mit Liv føler mig opfyldt af at være Guds Tjener, og at jeg anser det for en hellig Pligt — aldeles bortset fra Tid og Sted — at følge mit Kald?«

»Ja,« svarede jeg, »jeg tror, Du helst maa iagttage Tid og Sted i Din Præstegjerning. Ærlig talt — jeg finder Dig noget for nidkjær i Tjenesten, naar Du tager mig i Skole her, og — hvad der er punctum saliens! — jeg tror ikke, Du udretter noget paa den Maade.«

»Hvad mener Du da, jeg skulde have gjort i dette Tilfælde?« sagde han, »jeg har jo dog vakt Dig til Eftertanke.«

»2den Klasse for ude, 3dje Klasse bag ude!« brølede Togføreren ind i Ørene paa os og forstyrrede uskaansomt enhver Eftertanke, undtagen den, at det var bedst at tage Plads i en Vogn, hvis man vilde til Nyborg.

Efter en skyndsom Præsentation steg

Henriksen, min Kollega og jeg stop i en Kupé for os selv.

Henriksen fik mig hen ved det ene Vindue som sin Vis-à-vis for i Ro at drøfte Spørgsmaalet videre, medens min Rejsefælle, der i Afstand havde observeret, at vi talte alvorlig, med fin Takt holdt sig til det andet Vindue, hvorfra han nu og da sendte mig et skalkagtigt Smil, efterhaanden som han gjennem løsrevne Stumper af Samtalen fik Færten af, hvorhen Vinden blæste.

Han svøbte derpaa med megen Omstændelighed sin folderige Rejsekappe tæt om sin trivelige Person, ligesom for at antyde sin inderlige Tilfredshed over at være uden for den Overhaling.

Da Toget havde begyndt sin Fart over Fyns Jord, og Henriksen i Stilhed havde taget Maal af mig Synder, der viste forstokket Verdslighed nok til at stoppe mig en forsvarlig Pibe og oven i Kjøbet Frækhed nok til at bede ham om Tændstik — tog han fat paa ny.

»Sig mig saa, kjære Ven, hvorledes Du mener, jeg skulde have baaret mig ad. Vilde

Du have foretrukket, at jeg havde tiet stille og ladet Dig bande fort?«

»Oprigtig talt — Ja! Vilde Du endelig have rettet paa mit mangelfulde Begreb, kunde Du have gjort det under en halv spøgefuld Form.«

»Jeg kan ikke spøge, naar Talen er om Guds Rige.«

»Aa — der kan godt være Alvor bag en Spøg, og vilde Du ikke have valgt den Maade, — ja, saa kunde Du jo f. Ex. have skrevet mig til, hvad der laa Dig paa Hjærte.«

»Ja,« sagde Henriksen tankefuld, »det kunde jeg maaske have gjort. — Men sig mig nu, — føler Du dog ikke selv en Smerte, — eller gjør det Dig ikke lidt ondt, naar Du hører andre bande?«

»Ondt? — Nej — det kan jeg ikke sige. Al Raahed er mig modbydelig; og jeg kan ikke fordrage at høre Folk bande r a a t. Men et lille uskyldigt »S'gu«, anvendt med Økonomi og paa rette Sted og sagt i en velopdragen Tone, ser jeg ingen Ulykke i.«

»Et »s'gu« er a l d r i g uskyldigt,« riposterede Henriksen, »det er et Misbrug af Guds Navn; hver Gang Du siger det Ord, begaar

Du en Synd. Og et s'gu er altid raat. Det Menneske, der bander, har et Hul i sin Dannelse.«

»Der bliver ikke mange dannede Mennesker tilbage i denne syndige Verden efter det Regnestykke, Henriksen.«

»Tro mig, jeg har Ret, kjære Ven!« vedblev han, »paa et fint dannet Menneske gjør en Ed sikkert samme Indtryk som en falsk Tone paa et fint musikalsk Øre.«

»Ja, ja, da!« sagde jeg, »saa maa jeg finde mig i, at Du anser mig for en udannet Person.«

»Det vilde jeg saa grumme nødig,« svarede Henriksen, »med en redelig Villie vil Du paa kort Tid kunne vænne Dig af med denne hæslige Vane.«

»Og blive dannet!« —

Jeg begyndte nu at blive kjed af min gamle Ven og fik en syndig Lyst til at drille ham en Smule.

»Hør Henriksen,« sagde jeg saa, »Du véd maaske, at jeg er Skuespiller?«

»Ja, jeg véd det,« svarede han med et Fald i Stemmen, hvori der laa en god Del Beklagelse over det sørgelige Faktum.

»Det finder Du vel skrækkeligt, — gjør Du ikke? Jeg har det paa Fornemmelsen. Vær nu ærlig!«

»Jeg vil kun dertil svare, at jeg meget nødig ser en kjær Ven øve den Kunst. At bevare sin Sjæl ubesmittet og ren og sin Personlighed hel maa være saare vanskeligt i den Gjerning, hvor Idealitet og Realisme, Sandhed og Løgn, Virkelighed og Forstillelse er vævet saa sælsomt ind i hverandre. Kunsten selv har jeg ikke Noget imod, — jeg kom i sin Tid endogsaa engang imellem i det kongelige Theater.«

»Naa Gud være lovet — — ja »Gud være lovet« maa jeg vel heller ikke — — —?«

»Nødigt i denne Forbindelse.«

»Naa — — men — det var det, jeg vilde sige, — — der var Noget, jeg vilde spørge Dig om. Hvad mener Du, jeg skal gjøre, — hvorledes skal jeg forholde mig, naar der nu i min Rolle staar et s'gu? Det kan jo desværre hænde, at den Person, jeg skal fremstille, har et Hul i sin Dannelse og siger s'gu. Begaar jeg nu efter Din Mening en Synd, naar jeg siger det i min Rolle?«

Jeg saa strax paa Henriksen, at det var et Spørgsmaal, han ikke havde forudset

Efter lidt Betænkning sagde han:

»Ja — jeg anvendte ikke det Ord i min Rolle, hvis jeg var Skuespiller. Det fik de mig sandelig ikke til.«

»Du vilde stryge det paa egen Haand?« spurgte jeg ubarmhjertig.

Henriksen saa paa mig med et raadvildt Blik. Endelig sagde han:

»Kan Du ikke bede Din Direktør fritage Dig for at udtale et saadant Ord?«

»Jo — det kunde jeg vel nok. Men han vilde absolut tro, at jeg var gal.«

»Lad ham tro, hvad ham lyster! For den Skuespiller, der foretog et saadant Skridt, tog jeg min Hat dybt af, og Mange med mig i den kristne Menighed. Du kunde da forresten ogsaa gaa til Forfatteren og gjøre ham begribeligt, at — — —«

»Ja — hvis han levede, — for en død Forfatter kan man jo ikke gjøre Nogetsomhelst begribeligt. Vi spiller ofte Stykker af Folk, der er døde,«

»Ja — kjære Ven, Du sætter Sagen paa Spidsen. Min Mening, trods alle Dine Ind-

vendinger er, at den Skuespiller, der gjorde sig det til Opgave at udrydde al Banden paa Scenen, i Sandhed kunde siges at have en hellig Mission. Men sandsynligvis føler Du Dig ikke oplagt til en saadan Mission.«

»Oprigtig talt, Henriksen, Nej! Men — det undrer mig, at Du selv ikke har gjort Noget i den Retning. Med de Anskuelser, Du som Præst har om den Ting, maatte det jo næsten være Din Pligt.«

»Ja — i Grunden har Du Ret, det kan jeg ikke nægte,« svarede Henriksen meget alvorligt efter en lille Pause, »jeg skal nøjere overveje den Sag.«

Det lod til, at han vilde begynde Overvejelsen strax — thi i flere Minutter stirrede han gjennem Vinduet aandsfraværende ud over Landskabet, der, badet i Morgenens friske Dug og Solglans, fløj os forbi, bestandig nyt, bestandig vexlende.

Hvor dog denne Natur med sit vaagnende Liv og sin evige Ungdom var en underlig Modsætning til ham, der i en tidlig Alder allerede var saa gammelklog og ældet!

Da han kom til sig selv, gled Samtalen igjen tilbage paa Theatret og Skuespillerliv,

og Henriksens vrange, usunde Syn paa Tingene og visne Bevisførelse æggede mig til stadig Modsigelse, og mens han dømte mig til Baal og Brand som et stakkels Verdens Barn, der gik Fortabelsen sikkert imøde, samlede jeg mig til et Hovedangreb paa hans forkvaklede, sygelige Væsen, der — halvt ydmygt, halvt hovmodigt — troede at sidde inde med Livets højeste Visdom med Privilegium paa at sende Folk til Helvede.

»Nej«. sluttede han en længere Udvikling, »tro Du mig! Du vandrer paa den brede Vej, og Udsigten for Dig til at komme ind paa den smalle og trange, der gjennem Kamp og Forsagelse fører til Helliggjørelse, forringes yderligere ved Din Stilling som Skuespiller, — den kunde jeg aldrig have valgt, lige saa lidt — forresten — som jeg tænker, Du kunde have valgt den præstelige.«

»Du tager fejl,« sagde jeg, »hvis Du dermed mener, at jeg ikke har den dybeste Respekt for Præstens Gjerning. Men ligesom Du — som Du nylig sagde — vilde nære Frygt for at tabe Dig selv, Din Personlighed, saafremt Du var Skuespiller, vilde jeg nære den samme Frygt, hvis jeg var Præst, og som

Præst vilde dette Tab være dobbelt tungt og alvorligt.

Og nu vil jeg tale alvorligt til Dig, som Du har gjort det til mig, og saa vil jeg sige Dig, ærligt og aabent, at det forekommer mig, at Du ikke er fri for at have sat Noget af Din Personlighed til.

Jeg husker Dig fra Skolen som en rigtig Vildkat, der satte Klassen paa den anden Led.

Jeg husker Dig som ung Student. Du var saa lystig og frisk en Rus som Nogen. Du indtog alle Hjerter, og Pigebørnene stak Hovederne sammen, naar Du gik forbi — jo, de gjorde! — fordi Du var saadan en Fandens frisk Gut, — tilgiv jeg siger Fandens!

Og nu! Ja — misforstaa mig ikke! Jeg mener ikke at en Dreng, der er Vildkat og en Student, der fordrejer Hovederne paa Pigebørn, ikke skulde have Elementer i sig til at blive en nidkjær og udmærket Præst, — men jeg mener, at Din sunde Natur, Dit friske og smukke Syn paa Livet, det har Du sat til, siden vi sidst saas for mange Aar siden.

Du spurgte mig før, om jeg strax kjendte Dig, — — nej, jeg kender Dig ikke. Du er

stivnet i en Form, som Vanen og en misforstaaet Opfattelse af Dine Præstepligter har paatrykket Dig. Den Salvelse f. Ex., hvormed Du taler, er ikke ægte, den er lavet, og uagtet Du endnu er ung af Aar, ser Du med Gammelmands tilslørede Øjne paa Livet omkring Dig.

Du har Ret i, at man helst maa lade være at bande, og det er Din Pligt at arbejde tidlig og silde for at udbrede Troen paa den Religion, Du anser for den rette, — men lige saa lidt som Du for Alvor kan mene, at en Skuespiller bliver dømt, fordi han siger »s'gu« i sin Rolle, lige saa lidt kan Du tro, at Du selv bliver dømt som en mindre nidkjær Tjener, fordi Du ikke strax tager mig i Kraven, naar vi efter omtrent tyve Aars Forløb mødes paa Strib Banegaard, og jeg bruger det forfærdelige Ord.

Jeg lover Dig, saavidt jeg kan, at lade være at bande, men lov Du saa mig til Gjengjæld at se lidt mere sundt og menneskeligt paa os Andre!«

Han stirrede alvorlig og taus frem for sig.

Jeg saa, hvorledes det kjæmpede i ham. Jeg havde ventet, at han vilde have givet mig et skarpt Svar, en fornærmet Affærdigelse. Men — nej!

Han greb min Haand og sagde ganske stille:

»Siden vi sidst saas, har jeg gaaet mere igjennem af Modgang og Kamp og Sorg, end noget Menneske aner. Jeg er bleven tung med Aarene, jeg véd det godt. Jeg tror dog, at Du dømmer mig lidt for haardt. Paa den anden Side har Du maaske Ret, — jeg burde have skrevet til Dig. Imidlertid har Du jo nu lovet mig at gjøre Dig Umage for det, — Du nok véd, — saa jeg har dog udrettet Noget. Men — jeg burde have skrevet!«

»Tænk Dig, hvor uoverkommeligt Dit Arbejde blev, hvis Du skulde skrive i alle lignende Tilfælde!«

»Ja — men lige overfor Dig, en gammel Ven!«

Den store Godmodighed, hvormed han havde taget imod min Tilrettevisning, havde blæst al Uvilje mod ham bort.

»»En gammel Ven«, siger Du! Ja — vi

var gode Venner den Gang, — og nu har vi fornyet Venskabet. Og kommer jeg en Sommer til Din Præstegaard — det var jo dog muligt —«

»Du vil altid være særlig velkommen.«

»Tak, ja — saa kan vi jo en Aftenstund, naar vi sidder alene i Dit Studerekammer, tales rigtig ved — og der vil jeg med Glæde være Din andægtige Tilhører.«

»Ikke paa Strib Banegaard?« sagde han smilende, »nej — Du har vist Ret — nogen Ret. — Saa kan vi ogsaa til den Tid tale lidt om, hvad Du sagde om min Salvelse — paa det Punkt tror jeg bestemt, Du gjør mig Uret.«

»Det kan være,« sagde jeg, »om Forladelse, hvis jeg saarede Dig, — det vilde jeg nødig have gjort!«

Vi gav hinanden Haanden som Tegn paa Fredslutning og god Forstaaelse, hvorefter jeg fandt det passende at tænke lidt paa min Ven i det modsatte Hjørne.

»Nu skal jeg forestille Dig rigtig for ham derhenne,« hviskede jeg til Henriksen. »Du kan tro, at han er et prægtigt Menneske,

skjønt ham vil Du ogsaa kunne overraske i et »s'gu«.

Vi nærmede os det andet Vindue, og dybt fra Rejsekappens Indre naade en gryntende, inderlig veltilfreds Snorken vort Øre. Under Akkompagnement af vor dæmpede Samtale var min kjære Rejsefælle falden i en styrkende Søvn.

Jeg trak i ham, til han vaagnede. Han trode aabenbart, at han havde sovet over sig og var kjørt for langt; thi han sprang forvildet op og raabte:

»Hvad Fanden! Har jeg sovet? Hvor er vi?« Ved Lyden af Fandens Navn mødtes Henriksen og jeg i et forstaaende Blik. —

Vi var snart alle Tre inde i en hyggelig Passiar, og efterhaanden fik vi Henriksen under en saa virksom Behandling, og navnlig min Rejsefælle udfoldede, uden at bande mere, end at det kunde bestaa med Skikkelighed, en saa altbesejrende Gemytlighed og Elskværdighed, at den glade Stemning uvilkaarlig maatte smitte min gamle Skolekammerat; og da vi steg ud i Nyborg, var der noget over ham, der mindede mig om den hentarne Tid, da han

var den friske Student, som fik Pigebørn til at rødme.

Og før vi skiltes fra Henriksen, maatte vi love ham, at vi paa vor næste Tournée vilde optræde som »Gjæster« i hans Præstegaard paa Heden.

LABAN!

Han var Medhjælper paa Apotheket, — en køn Fyr, med god Examen og ærlige Hensigter.

Efter at have hentet sin første Karakter ved det grønne Bord havde han tumlet sig en Maanedstid i Hovedstaden mellem sine mange Venner for at belønne sig selv for Flid og gode Sæder i det forløbne Aar.

Det var gaaet fra Gilde til Gilde. Han havde taget med, hvad han kunde faa: for han havde paa Fornemmelsen, at det var ikke just Slaraffenliv, der ventede ham.

Med lette Tømmermænd fra det sidste Sold indskibede han sig saa en tidlig Morgenstund i Foraaret til den lille jydske By, hvor Pladsen som Medhjælper stod ledig og ventede paa hans unge, friske Visdom. — — —

Naar den slemme Fanden vil gjøre Fangst mellem ubefæstede Sjæle, bærer han sig ad paa mange forskjellige snilde Maader.

En af de probateste er den, at han lader de ubefæstede Sjæle kjede sig.

Nej — hvor dog Medhjælperen kedede sig!

Fra Morgen til Aften at lave Pulvere, blande Mixturer, røre Salver og smøre Plastre — de samme Pulvere, Mixturer, Salver og Plastre i en Uendelighed! — — var daarlig Næring for hans higende Aand.

Han følte godt, at han var skabt for noget langt Højere.

Han kedede sig Sjælen ud af Livet, — og saa kom Fanden og tog Sjælen.

Medhjælperens Tanker drog paa lange Farter fra Hylderne med de dumme, tykmavede Porcellænskrukker, — de sprang over Mahognidisken og lige ind i et dejligt Rige, hvor Alt var Glæde, Skjønhed og Sundhed, og hvor Ingen tænkte paa at gaa med Plaster.

Aa! Hvordan skulde man dog faa praktiseret lidt Poesi ind i al denne aandsforladte Prosa!

Da der ikke er noget mere poetisk i Verden end Kjærlighed, laa det nær, at han maatte forelske sig.

Men i hvem?

Apothekerens Datter skelede paa begge Øjnene; Byfogdens Datter var skæv i Ryggen og gik med Maskine; Doktoren havde kun Sønner. — —

Saa forelskede han sig i Sofie Bardrum, fordi hun var den Eneste, der saa nogenlunde skikkelig ud. — —

Byen var halv Kjøbstad, halv Landsby, — ingen af Delene helt: et underligt amfibialsk Væsen. Man maatte være indfødt, for at kunne holde Livet ud her.

Et Stykke gjennem Hovedgaden var der Brolægning. Vel sagtens paa Grund af kommunal Pengemangel havde man maattet standse Arbejdet — netop uden for Apotheket.

Her laa Vejen paa regnfulde Dage i dybt Ælte, saa Bøndernes klodsede Fjælevogne sprøjtede Dyndet til alle Sider; og i den varme Sommertid væltede Støvet sig over Gaden saa dorsk og tungt som den tykke Røg fra en Dampskorsten i Vindstille.

Havde Medhjælperen Fred nogle Minuter for Pulvere og Plastre, kunde han gjennem Vinduet med passende Mellemrum se Kjøbmand Grønvolds Pakhuskarl, Byfogdens Kokke-

pige eller en halvdrukken Bonde marschere forbi. Og saa et højt, graamalet Plankeværk lige overfor!

Lidt elendigt Markedsgøgl et Par Gange om Aaret og undertiden et forsultent Berider-selskab med falmede Primadonnaer og falmede Skabraker paa udmagrede Heste og en melankolsk Clown, der solgte Programmer mellem Numrene — var de eneste Fornøjelser, Byen bød paa.

Jo — det er sandt! Som en permanent Forlystelse baade Sommer og Vinter var der Anlæget med det »norske Konditori«.

Udenfor Byen, med Nedgang fra en pyntelig Kirkeplads, laa en lille Lund, som kaldtes Anlæget — en Smule tungsindig, med Graner i Mængde, men ret hyggelig.

Her var Byens fashionable Spadserevej.

Midtvejs mellem en Del Graner og Fyr laa Konditoriet, bygget i norsk Stil, med Noget ved Siden af sig, der skulde forestille et Vandfald eller en Fos, men bare var Afløb fra Mølledammen en Fjerdingvej borte.

Om Vinteren var her Klub med L'hombre og Whist og varme Arraks-Toddyer.

Ved Sommertid var der sat Borde og Stole paa Pavillonens Veranda, hvor man kunde faa serveret Chokolade og Kager, der som Regel var gamle, da der aldrig var Publikum nok til at spise dem, medens de var friske.

Inde i Værelset bag Verandaen sad saa Madam Truelsen, der var Enke efter en Musiker, og hakkede væk paa et gammelt Klavér, for at Kagerne skulde glide lettere ned.

Byens ugifte Kavallerer, Landinspektøren, Fuldmægtigen paa Byfogedkontoret og syv, otte Kommis'er optraadte jævnlig som Riddere i »det norske Konditori« og trakterede det svage Kjøn, der er stærkt i at spise Kager.

I sine Anfald af fortvivlet sønderrivende Kedsommelighed slog Medhjælperen sig paa Pavillonen som den eneste Redning, og før han rigtig vidste af det, var ogsaa han blevet Ridder og havde sin Dame, den ovennævnte Sofie Bardrum, der var i Huset hos Præsten for at lære Madlavning. Præstekonen var hendes Halvtante.

Det var ved Pavillonnn, de første Gang traf hinanden. Hun havde tabt sin Parasol i Vandfaldet.

Den var gledet med Strømmen og var omsider strandet paa en Sten, og Strømmen og Stenen kæmpede nu om Overtaget, — det var et meget kritisk Øjeblik!

Hun stod befippet og trippede frem og tilbage som en Høne med Kyllinger.

Hun gjorde et Forsøg paa at trodse det vaade Element men huskede saa pludselig paa, at hun kun var Høne og var bange for Vandet.

Hun trængte kort sagt til en Medhjælper, — og saa kom han!

Han traadte ud paa Stenene midt i Strømmen, fik vaade Fødder — men Parasollen i Land.

Lidt efter trakterede han Sofie Bardrum med gamle Kager paa Verandaen, mens Parasollen hang udspændt i en Gran for at tørres.

Bag ved dem sad Mad. Truelsen og satte en passende Musik til deres forelskede Vaas. —

Medhjælperen kedede sig ikke længer. Det var dog et lille Eventyr, dette.

Han fandt hende saa sød, som hun sad dér og holdt en gammel Kage i sin lille Haand og imellem nippede til Chokoladen.

Rigtignok var hendes Næse ved roligt Eftersyn noget bred og hendes Figur lidt ranglet! Men — jo længere han talte med hende, desto smallere blev Næsen og desto fyldigere Figuren.

Og før de skiltes, var han ganske sikker paa, at nu vidste han, hvad Kjærlighed var.

Sofie Bardrum havde været forelsket i Medhjælperen fra det Øjeblik, hun saa ham løfte Parasollen op af Vandet. Den Foragt, han havde vist for vaade Fødder, kunde hun ikke modstaa. Og saa fandt hun ham saa smuk med det sorte, tæt krøllede Haar. De passede saa yndigt til hinanden. Han var mørk, og hun var lys — det var netop, som det skulde være i Kjærligheden. Og saa talte han saa godt for sig, saa beskedent og dog saa mandigt.

Hun fik endnu en Kop Chokolade, før de skiltes, og hun lovede ham, at hun snart skulde komme op paa Apotheket og kjøbe Et eller Andet.

Lidt engelsk Lakrits kunde man jo altid have Brug for: hun skulde nok se at faa en Smule Hoste en af Dagene.

Bare h a n ikke fik Hoste af de vaade Fødder.

Han maatte love hende at skifte Strømper, saa snart han kom hjem!

Jo — det skulde han nok.

Og — ogsaa Støvler.

Ja—a! Ogsaa Støvler.

Og — saa sagde de Farvel! —

Hun fik Hoste allerede næste Dag og stod med svagt rødmende Kinder foran sin Medhjælper, kun skilt fra ham ved den grumme Mahognidisk, beruset af Kjærlighed og Apothekerduft, — denne mærkelige, tungt krydrede Odeur, der siver ud gjennem Skuffer og Krukker og Flasker.

Og han fortalte, at han ikke havde bestilt Andet den hele Nat end at drømme om hende

Hun var steget op af Vandfaldet ved det norske Konditori som en hvidarmet Nymfe og havde vinket ham til sig.

Passiaren gik livligt, indtil den gamle. gnavne Provisor lagde sig imellem og spurgte, om hun »ønskede mere«. Nej — der var ikke mere, — og saa gik hun — en lille Smule flou.

Medhjælperen følte sig ogsaa flou, omend paa en anden Maade.

Han reflekterede, — og det skal undertiden være farligt at reflektere, naar man er forelsket.

Han maatte stiltiende indrømme for sig selv, at hvis Sofie Bardrum havde udsat Hosten et Par Dage, havde han faaet mere Anledning til at længes, — og ved et underligt Tankespring fandt han Jakobs Lod misundelsesværdig, han, der maatte kæmpe syv Aar for sin Rachel . . . . . .

Denne Sejr var vunden for let!

Heller ikke tiltalte det ham ganske, at hun strax slog til, da han havde foreslaaet hende et nyt Stævnemøde samme Aften ved Vandfaldet. En Smule forlegen Modstand havde været god Taktik.

Men den lille Sofie Bardrum var nu engang ikke anlagt for Taktik!

Da hun gik ned ad Gaden forbi Kjøbmand Grønvolds Plankeværk, var hos Medhjælperen den Kendsgjerning slaaet urokkelig fast, at hendes Næse var for bred.

Og i den følgende Tid sank saa hendes Aktier langsomt men sikkert.

Hun mærkede det næppe.

Hun tog hans tilbageholdne Ro for mandigt Alvor og hældede tillidsfuldt sit lyslokkede Hoved mod hans brede Bryst.

Hun anede ikke, at hun fra hvidarmet Nymfe efterhaanden var dalet ned til kun at være et Slags Plaster for Kedsommelighedens Vunder i den unge Apothekers Hjerte, og det ovenikjøbet et Plaster, der var højst generende.

Præsten og hans Kone begyndte imidlertid at blive urolige.

Gjennem Stuepigen, der hørte til disse mærkværdigt underrettede Væsner, for hvem Intet i Verden kan skjules, havde de faaet Nys om de hyppige Stævnemøder mellem Apothekerens Medhjælper og deres lille Sofie.

Der maatte gjøres Noget.

Endelig tog saa Præstekonen, der var den pansrede Dyd, og som aldrig selv havde smagt et Stævnemødes Sødme, Sofie afsides og fik lokket Hemmeligheden ud af hende.

Naa ja — elskede hun Medhjælperen, og elskede Medhjælperen hende, og vilde der blive Forlovelse og Giftermaal ud af det, — saa var jo Forholdet egentlig ikke uanstændigt! Men som det nu gik, maatte det ikke blive ved, — de maatte hurtigst muligt tilstaa deres Kjærlighed for hele Verden.

Dette var kun Jaskeri, og jaskede man i Kjærlighed, jaskede man i Alt.

Om hun havde kysset Medhjælperen?

Ja — det kunde Sofie jo ikke fragaa.

Naa — ja — — de maatte forloves, eller ogsaa maatte Forholdet brydes.

Medhjælperen havde jo første Karakter til sin Examen, — en Forlovelse var saaledes ikke rent latterlig, skjøndt det jo rigtignok havde lange Udsigter med Giftermaal. — —

De tantelige Opmuntringsord satte snart Frugt.

Fra dette Øjeblik greb Sofie Bardrum mer end nogensinde til Offensiven.

Hun bombarderede Medhjælperen med sin Kjærlighed. Hun holdt ham à jour med de pinlige Smaadrillerier, hun var udsat for i Anledning af disse Stævnemøder, som ikke lod til at ville »føre til Noget«.

Hun gav svage Antydninger om, at hun havde en Arv paa 4000 Kr. i Vente fra en Onkel i Ringkjøbingegnen.

Hun forberedte ham paa en glimrende Modtagelse i Præstegaarden.

Hun sendte ham Smaaforæringer.

Hun fik Hoste hver anden Dag og kjøbte engelsk Lakrits i enorme Kvantiteter, — kort

sagt: hun strammede den dramatiske Knude, for at Løsningen skulde komme.

Og saa kom den.

I Medhjælperens ungdommelige Sjæl saa det ud som i et Pulterkammer.

Han kunde ikke hitte Rede i alle de forrevne Følelser, forpjuskede Forsætter og pjaltede Tanker, som laa i Bunke derinde.

Men en skikkelig Fyr var han.

Skjøndt han — rent ud sagt — var ked af Sofie Bardrum for længe siden, vilde han saa nødig volde hende Sorg og Skam, — hun var dog, trods sin brede Næse, saadan en god lille En — —.

Og for at faa en Ende paa det, forlovede han sig saa med Sofie Bardrum!

Himlen forlade ham hans Synd! — —

Neppe en Time efter at Begivenheden var sket, kom der Bud paa Apotheket, om Medhjælperen vilde tilbringe Aftenen i Præstegaarden — -- —

Til det i Indbydelsen angivne Klokkeslet stod Sofie Bardrum ved et af Præstegaardens Vinduer med et Lommetørklæde i Haanden for at vifte Velkomsthilsen til Medhjælperen.

Præstekonen øvede sig i ungdommeligt Skælmeri og smaadrillede Sofie.

Af og til stillede hun sig ved Gardinet bag den unge Pige, — hun vilde ogsaa vifte til Velkomst!

Men inde i sit Studerekammer gik Præsten op og ned ad Gulvet.

De troede, han læste over paa en Begravelsestale, han skulde holde næste Dag; men han tænkte over, hvad han om lidt skulde sige til det unge Par.

Da — viste Medhjælperen sig i det Fjerne.

Præsten blev kaldt ind, og saa viftede de Alle med Lommetørklæder.

Medhjælperen kom vaklende med usikre Skridt; han havde en Følelse, som om han gik til Slagterbænken. —

»Hjertelig Velkommen! Goddag, min unge Ven!« raabte Præsten ham imøde.

Fruen klappede ham paa Kinden.

Sofie var ildrød i Hovedet; hun vidste ikke rigtig, hvorledes hun skulde gribe Sagen an.

Men — da det var hende klart, at der maatte gjøres Noget, gav hun Medhjælperen et Trykkys, lagde Armen om hans Hals og begyndte at hulke.

Hun følte, at ikke Alt var, som det skulde være.

For Præsten og hans Kone var dog disse Taarer ikke paafaldende.

Dette var jo et af de Øjeblikke i Livet, man aldrig, aldrig glemte!

De Unge blev overladt til dem selv en halv Times Tid, som anvendtes til en Rundtour i Haven.

Samtalen gik tvungen.

Medhjælperen viste en ubarmhjærtig Tilbøjelighed til at rive Blade af Træerne og kaste med Smaasten efter godlidende Spurve.

Sofie græd.

Hendes Forstand stod stille.

Hvis Medhjælperen ikke elskede hende — hvorfor i al Verden havde han saa forlovet sig med hende?

Pludselig standsede hun, faldt ham om Halsen og spurgte med en lille forskræmt Stemme, om han slet ikke holdt af hende mere.

Han klappede hende paa Kinden og svarede, lidt usikkert, hvorledes det dog kunde falde hende ind at spørge saa taabeligt.

Men — nu stod det først klart for ham, hvor stor en Laban han var!

Præstekonen saa fra Spisekamret den lille Scene og glædede sig usigelig; og idet hun skar en ganske frisk Rullepølse i Skiver, drømte hun sig tilbage til sin egen Forlovelsestids første Dage.

Saa blev der klappet tilbords.

Foran Præstens Tallerken stod en Flaske Rødvin i ensom Majestæt med rødt Lak paa Proppen.

Der blev saa godt som aldrig drukket Vin her, og det var under en vis højtidsfuld Andagt, at de gammeldags slebne Glas fyldtes med den røde Drue.

Medhjælperen var ved at kvæles.

I velvalgte Ord talte Præsten til Sofie og hendes unge Ven.

Han talte om Kjærlighedens Opvaagnen i unge Sjæle og om Livets Opvaagnen derude i Naturen.

Han talte om den Kjærlighed, der taaler Alt og fordrager Alt . . .

Medhjælperen erkendte med Rædsel, at hans Kjærlighed nok ikke var af den Slags; og da de Forlovedes Skaal blev drukket, var han nær ved at tabe sit Glas.

Ved Sengetid skiltes man.

Som en Indrømmelse til den »opvaagnende Kjærlighed« fik Sofie Lov til at sige Medhjælperen Farvel i Entreens Mørke.

Og medens de to Gamle sad og ventede paa Sofie, vred den opvaagnende Kjærlighed sig udenfor i sine sidste Krampetrækninger, og den unge Pige kom mærkværdig hurtigt tilbage.

Hendes Øjne var stærkt forgrædte, hvad der fremdeles ikke var Præstefolkene paafaldende. Thi — som Præsten udtrykte sig — den højeste Glæde her i Verden er altid parret med Vemodsfølelsen, og derfor fremkalder den let Taarer.

Og saa gik man til Ro. —

Men — henne paa Apotheket var der En, der slet ikke kunde komme til Ro, — En, der hvileløs kastede sig om i sin Seng og kaldte sig selv et Asen de hundrede Gange, — En, der vilde forpligte sig til at smøre Gummiplastre hele sit Liv fra Morgen til Aften, naar han bare maatte være fri for at være forlovet.

Et Øjeblik laa han ganske stille.

Saa stod han pludselig op af Sengen, tog Papir og Blæk frem, tyggede nervøst paa det

Elfenbens Penneskaft, som hans »Forlovede« havde foræret ham forleden, — og i Nattens Stilhed skrev han saa et Opsigelsesbrev til den stakkels, lille Sofie Bardrum.

Da det var gjort, krøb han rask i Sengen igjen, og trak Dynen op over Næsen for at afsondre sig ganske fra Verden udenom.

Men han havde endnu en ram Smag i Munden af Præstens Rødvin, — og den Smag fulgte med ham under Dynen. — —

Laban!

ASSISTENTENS LUNGESPIDS.

Han var Assistent i Finansministeriet, — en lille, munter Person med fyldige Ansigtstræk, brede Skuldre og en bitte, begyndende Borgmestermave, imod hvis bløde Hvælving alle de smaa Stød, som Livet kan give, ufravigelig prellede af.

Hans Humør var saa friskt, hans Latter saa klangfuld og hans hele Fremtræden af en saa smittende Elskværdighed, at han var søgt som en udmærket Omgangsven af Alle, der blot en eneste Gang var kommen i Berøring med ham.

Det var en ret fin Ironi af Skjæbnen, at den havde ansat ham i et Ministerium for Finanser, — thi med hans Pengevæsen havde det, saalangt han kunde huske tilbage, altid været temmelig slet bevendt.

Hans jordiske Rigdomme bestod saa godt som udelukkende i en fix lille Kone, der med Hensyn til straalende Humør og begyndende Embonpoint ikke gav sin kjære Ægtemand Noget efter, samt i tre Børn, hvis lysegule Proptrækkerkrøller og himmelblaa Øjne var fulde af muntre Skjelmer, og hvis pludrende Munde og jublende Støj fra Morgen til Aften bar Vidne om, at de var uhyre glade ved Livet.

Det var kort sagt en lykkelig Familie, altfor lykkelig til, at det kunde gaa an i Længden.

Djævlen havde forgjæves spekuleret frem og tilbage paa, hvordan man kunde komme al denne Lykke tillivs paa den bekvemmeste og hurtigste Maade.

Endelig triumferede han.

Problemet var løst, og fra samme Øjeblik lagde Mismodets Mare sin tunge Haand over Huset.

Humøret var borte, Latteren klang sjeldnere og sjeldnere; selv de tre Proptrækkerkrøllede var ikke til at kende igjen. De gik omkring med store, forskræmte Øjne. De forstod ikke en Smule af det Hele undtagen

det, at de skulde være stille, og at være stille forstod de vel egentlig daarligst af Alt. — —

— — En Dag, da Assistenten havde drukket sin Kaffe efter Bordet og netop skulde til at tænde sig en frisk Cigar af dem til tre for sytten Øre, følte han Trang til at spytte, hvori der jo ikke var det mindste Foruroligende, — men da han tilfældigvis i Spyttet opdagede en Stribe Blod og samtidig syntes at føle en stikkende Fornemmelse i venstre Side nedenfor Skulderbladet, hvor Lungespidsen har sin Plads, løb med Et Angstens baade iskolde og kogvarme Straaler ned ad Assistentens Rygrad, — en djævelsk Rædsel greb ham, Rædslen over, at han efter al menneskelig Beregning bar Spiren i sig til en Brystsygdom, der utvivlsomt inden et Aar vilde gaa over til galopperende Svindsot og lægge ham i Graven i hans friskeste Manddomstid.

Det var Djævlen, der havde sat sig fast i hans venstre Lungespids og gottede sig af hele sit onde Hjerte over sit udmærkede Paafund.

Assistenten fløj ned til sin Kone. »Véd Du, hvad jeg tror, Marie?« raabte han med

et vildt Blik, der fik Marie til at le højt, idet hun meget naturligt antog, at Manden havde en af sine tusinde Spilopper for.

»Nej — hvad tror Du? Stille Børn! Nu skal I høre, hvad Fa'r tror!«

De tre Proptrækkerkrøllede flokkedes om Assistenten og raabte i Munden paa hverandre:

»Hvad tror Du, Fa'r?«

»Gaa væk, Unger!« brølede Assistenten og stampede rasende i Gulvet, saa Børnene fløj forskrækkede hver til sin Side, — saaledes havde de aldrig før hørt Faderen tale til dem.

»Men Gud, kjære Vilhelm«, sagde Konen, »hvad er der i Vejen?«

»Hvad der er i Vejen! Hvad der er i Vejen! Der er det i Vejen, at jeg efter al Sandsynlighed har Brystsyge, — kom herind og se!«

Lidt efter stod Assistenten og hans Kone og besigtigede den uskyldige Spytteklat med lurende Mistænksomhed, og de tre Børn listede sig bagefter paa Taaspidserne og iagttog paa Afstand, hvad der dog kunde være paa Færde med saadan en Klat.

»Hvad siger Du til det?« hviskede Assistenten med rystende Stemme.

»Hvad jeg siger? Ja — hvad skal jeg sige, kjære Vilhelm?«

»Hvad Du skal sige! Ser Du ikke Blodstriben?« hvæsede Assistenten.

»Jo, der er en lille Smule Rødt i den, — det ser jeg nok — —«

»Og det siger Du saa roligt, som om det var den naturligste Ting af Verden, at man spytter Rødt!«

»Men, kjære Vilhelm dog! Hvem siger, at det betyder noget Alvorligt? Det kan jo være fra Maven, eller fra en Tand, eller — — —«

»Eller fra Næsen!« brølede Assistenten i den yderste Ophidselse. »Jo — jeg kender den Snak! Nej, Du, det er fra Lungerne! Hører Du — fra Lungerne! Jeg mærker jo, hvorledes det svier og piber og stikker her omme i Ryggen!«

»Ryggen?« bemærkede Marie spagfærdigt, med en Smule Tvivl i Stemmen.

»Ja — Ryggen! Ved Du maaske ikke, at Lungerne gaar ud i Ryggen?«

»Kjære Vilhelm! Det er Indbildning,

lutter Indbildning, — Du, der strutter af Sundhed!«

»Strutter mig her og strutter mig dér! Hvad mener Du med, at jeg strutter, maa jeg spørge?«

»Jeg mener, at Du er sund og kraftig og har en dejlig rød Farve paa Kinderne.«

»Rød paa Kinderne!« hvislede den ulykkelige Assistent. »Ved Du ikke, at man kan være kobberrød paa Kinderne og dog bære paa den skrækkelige Sygdom?«

Han spyttede igjen, og der var atter en lille fin Blodstribe at se.

»Dér!« brølede han. »Se — dér —! Nej, Du! Den Ting er afgjort! Jeg kan ligesaa gjerne pakke sammen strax og lægge mig til at dø, og saa kan I Andre flytte ud paa Ladegaarden!«

De tre Proptrækkerkrøllede gav sig ved disse mørke Udsigter til at skrige af et fuldt Hjerte, og Fruen faldt sin Mand om Halsen for at berolige hans oprørte Sind, — men den lille Assistent rev sig løs, skyndte sig ud i Entréen, tog Hat og Frakke paa og løb hen til Huslægen, der boede om Hjørnet i næste Gade.

Neppe et Kvarter efter stod den lille Assistent dybt nedringet og skulde undersøges af Dr. Poulsen, en jovial og gemytlig Læge, der med et lunt Smil havde hørt paa Patientens Jeremiader og kun nølende havde villet indlade sig paa at søge efter Lungesygdom i en Brystkasse, som han vidste var saa stærk som en Bjørns.

Ved Synet af Assistentens lille velnærede Krop trak Dr. Poulsens sarkastiske Smil op paany.

»God Foderstand! Der er ikke Tale om Andet — brillant Foderstand!« sagde han med en paatagen, meget alvorlig Mine.

Og Undersøgelsen begyndte, først temmelig løst med Vejrtrækninger og Hostninger, hvorunder Dr. Poulsen samvittighedsfuldt lagde sit Øre til Assistentens højt hvælvede Bryst.

»Der er ikke det Bitterste i Vejen, kjære Ven! De har Lunger som en Flodhest, — det ved Gud, De har!«

»Ja« sagde Assistenten, »det kan se saadan ud, og dog kan Sygdommen have fat.«

»Dem har den ikke fat i!«

»Ja — men — alligevel, — De er dog kun et Menneske, kjære Dr. Poulsen.«

»Hvad mener De?«

»Jeg mener, De kan tage fejl! Undersøg mig med Stethoskopet, — hvis De ikke bliver vred!«

»Gud bevares,« sagde Dr. Poulsen, »jeg er jo ikke til Andet.«

Og saa gik Dr. Poulsen hen for at hente det sorte Uhyre i sit Instrumentskab.

Assistenten svedte Angestens Sved i Forudanelsen om, hvad han nu vilde faa at vide. Nu gjaldt det om at være en Mand.

Selv om Dommen skulde lyde paa, at hans Lunger neppe vilde vare til næste Pinse, vilde han dog ikke fortrække en Mine, men bære det med den Ro, som Tanken om et nogenlunde pænt ført Liv vel altid maa skjænke den Døende.

Og Dr. Poulsen lyttede i Stethoskopet, efter at have sat det ind mellem de to Ribben, hvor Lungens Daarlighed lettest efterspores.

Han bankede paa Bryst og Ryg, meget mere end det strengt var nødvendigt; han lod Assistenten række Tunge, hvad der maatte siges at være fuldkommen overflødigt, og han

lod Assistenten spytte i et Glas for at kunne underkaste Spyttet mikroskopisk Undersøgelse.

Men under hele denne vidtløftige Operation vibrerede der et skalkagtigt Smil i Dr. Poulsens ene Mundvig.

Efter endt Konsultation kunde han kun udtale sin uskrømtede Beundring over Patientens Kjæmpe-Konstitution, der ganske sikkert spaaede ham et langt og daadrigt Liv.

»De mener altsaa ikke, kjære Doktor, at der er nogen øjeblikkelig Fare paa Færde?«

»Øjeblikkelig Fare?! Jeg siger Dem, at jeg vilde bytte Korpus med Dem strax og være glad til! Med de Lunger kan De blive lige saa gammel som Methusalem, der, som De véd, fyldte næsten 1000 Aar, før han lagde sig til Ro.«

»Jeg skal altsaa foreløbig ikke foretage mig Noget, — De mener — — —«

»Jeg mener«, sagde Dr. Poulsen, idet han tog den lille, fede Assistent i Knaphullet —« jeg mener, at De er en god Portion hypokonder, og at hvis De kan faa Orlov en Maanedstid og lægge Dem ud paa Landet ved Strand og Skov med Kone og Børn, saa skal De gjøre det. Hvil Dem saa ud, dovn,

driv, bestil Intet, tænk paa Intet, uden paa at sove og drikke og spise, kom saa hjem igjen til de forarmede Finanser og tænk aldrig mere paa, at der i denne syndige Verden er Noget, der hedder Lunger. Dixi et animam meam liberavi!« — — —

Med en Del Besvær fik saa den lille Assistent Orlov i en Maaned og lagde sig ud ved Kysten.

De Proptrækkerkrøllede syntes det var evige Løjer; men Konen rystede betænkeligt paa Hovedet, thi Assistentens Budget taalte kun meget daarligt disse Merudgifter, der vist neppe var saa paatrængende nødvendige.

Og Assistenten selv, — ja, han var melankolsk, dybt fortvivlet; thi de stikkende Fornemmelser i Ryggen var flyttet med ham paa Landet, og han havde en bestemt Følelse af, at det var den sidste Sommer, han levede.

Dr. Poulsens Undersøgelse blev ham, for hver Dag der gik, mindre og mindre Borgen for, at han var lungestærk.

Hvorfor havde Poulsen anbefalet ham dette Landophold?

Dette om hans Hypokondri var et af disse Paaskud, Lægerne altid havde paa rede

Haand, naar de ikke vilde rykke ud med Sandheden.

Nej — han forstod saa inderlig godt Sammenhængen:

Dr. Poulsen, der havde nøje Kendskab til hans Pengeforhold, vidste altfor godt, at det ikke kunde nytte at tilraade en Assistent i Finansministeriet et Ophold paa Rivieraen, — derfor havde han ladet ham rejse ud paa Kysten. Jo — jo — det Hele var ham klart! Hans egen Kone var naturligvis Medvider i Poulsens Hemmelighed. Det var skammeligt, uforsvarligt at holde ham hen med Talemaader, naar de dog Begge vidste, at Døden var ham vis!

Desuden havde han igjen forleden spyttet Rødt, da han gik ved Stranden og slog Smut med de tre Proptrækkerkrøllede.

Han var utrøstelig.

Hans Pirrelighed tog til. Han pinte Konen med Bebrejdelser fra Morgen til Aften — og undertiden om Natten med.

»Du er i Komplot med Poulsen! I holder mig hen med Snak, og en skjønne Dag ligger jeg med Næsen i Vejret.«

»Men — kjære Vilhelm — Du —«

»Lad være med Dit »kjære Vilhelm«! Hvis jeg var Dig kjær, saa sagde Du mig Sandheden!«

Saa græd Konen, og han bad hende være god igjen; — men en halv Time senere begyndte hen paa den gamle Melodi. —

Han spyttede saa at sige hele Dagen igjennem, mest naar han var alene, naar han vandrede omkring i Skoven, og at Spyttet som Regel aldrig var rødt, var ham kun en bestandig Spore til at spytte videre i én Uendelighed.

Thi paa samme Tid, som han nærede en vanvittig Frygt for den røde Farve, attraaede han at se den, omtrent som Fuglen, der skjælver for Slangens Gab, uvilkaarlig, dreven af uforklarlige Magter, flyver lige lukt derind.

Havde han saa ihærdig spyttet en halv Times Tid i Træk, lykkedes det ham naturligvis at sprænge et Blodkar hist og her, — og saa — — ja, saa var det Røde der! — —

Man kunde se den lille, runde Assistent paa sine Spadseretoure i Skoven udføre de mærkværdigste Evolutioner.

Pludselig stod han stille, trak Vejret længe og dybt, aandede saa ud, langsomt,

ganske langsomt, — saa trak han Vejret igjen, længe og dybt, pustede sig op som en Frø og udstødte smaa tilfredse Kvæk, naar Lungerne for et Øjeblik var befundne at være, som Lunger bør være.

Saa kunde Pokker et Par Minutter efter pludselig tage ved ham.

I skarpt Trav kunde man saa se ham løbe op og ned ad Bakkerne, den ene efter den anden, for at undersøge, hvorvidt disse Motioner tog stærkt paa Aandedrættet.

Og naar saa den lille, fede Assistent, der ikke var vant til denne voldsomme Bevægelse, maatte standse forpustet og snappe efter Luft, — var han dybt overtydet om, at hans Brystsygdom allerede var galopperende. uagtet det blot var ham selv, der havde galopperet Vejret af sig. — —

Den lille Assistent var af Naturen et højst sobert og ædrueligt Individ, hvis Behov for spirituøse Drikke var ganske tilfredsstillede, naar han til sin Aftensmad fik et Glas Øl og en enkelt Snaps.

Som bekendt kan man forsinke en opmarscherende Svindsot ved Hjælp af Kognak

og andre Spirituosa, en Kur, der har sine behagelige Sider.

Assistenten benyttede denne Kur.

Han drak Kognak, svensk Banko og bajersk Øl i Kvantiteter, der var lige forurolige for hans Ædruelighed og hans Pengepung.

Navnlig bælgede han i sig en stærkt perialiserende Blanding af Banko og Kognak, og naar han om Aftenen krøb i Seng var han ofte — det gjør mig ondt at sige det — nogenlunde fuld.

Hans Kone græd, — men Djævelen grinte. Thi lidt efter lidt medførte Nydelsen i for rigelig Mængde af disse berusende Fluida alvorlige ægteskabelige Rivninger, og Rivninger mellem lykkelige Ægtefolk hører til en Djævels mest udsøgte Fornøjelser.

— — For stadig at kunne kontrollere sit lille Legemes mulige Svind, lod Assistenten sig samvittighedsfuldt veje paa Kromandens Decimalvægt hver femte Dag, og var han svundet blot ti Kvint, nedsank han i dump Fortvivlelse.

En Dag vejede han otte Pund mindre, end da han sidst lod sig veje.

Han var ude af sig selv.

I strakt Carrière — i Tankerne forfulgt af Knokkelmanden med Leen — løb han hjem og forskrækkede sin Kone ved at te sig som en Vild.

Han stormede omkring, snart ude, snart inde, talte om Testamente og Begravelse, Doktor og Død, indtil der med Et kom Ro over ham. Han stirrede frem for sig med et underligt aandsfraværende Smil, — Konen blev ganske bange og spurgte forfærdet, hvad der nu var i Vejen.

»Jo, Marie« svarede den lille Assistent, mens Smilet bredte sig mere og mere over hans godmodige Ansigt, »jeg kommer i Tanker om, at jeg de andre Gange, jeg er bleven vejet, har havt min Vinterfrakke paa — det har jo været lidt koldt i Vejret, — saa er det naturligvis den, der har vejet de otte Pund, jeg har tabt.«

I sin Glæde over, at det pludselige Vægttab ikke havde en alvorligere Grund, drak Assistenten den Aften en særlig stærk Blanding af Kognak og Banko og lod de tre Proptrækkerkrøllede nippe til den, før de gik i Seng. — — —

Fem Aar er nu gaaede, siden den lille, runde Assistent første Gang spyttede Rødt.

I Tidens Løb er han efterhaanden blevet en Del beroliget. Ialfald er det jo et meget tiltalende Faktum, at han endnu lever og det endda ret behageligt. Han indrømmer selv med et stille Smil, at hvis han har galopperende Svindsot, er det idetmindste en Svindsot, som galopperer meget langsomt og forhaabentlig vil tillade ham at leve mange Aar endnu.

Endvidere har han havt den store Tilfredsstillelse, at tre forskjellige Livsforsikringsselskaber har vist sig villige til at forsikkre hans Liv uden forhøjet Præmie, et talende Bevis for, at man har stor Tillid til hans sunde Natur.

Det kraftigste Bevis for, at han har al Grund til at vente sig en glad Alderdom, er dog hans egen Person, som den viste sig for mig, da jeg forleden aflagde ham og hans Familie et Besøg i Anledning af, at den yngste Proptrækkerkrøllede holdt Fødselsdag.

Den lille, runde Assistent er i Aarenes Løb bleven endnu mere sund, baade foroven og forneden, og hans smaa, glade Ben arbej-

der som Trommestikker fra Morgen til Aften, uden at Vejret gaar fra ham i nogen kendelig Grad.

Og naar han ikke, som jo nok med lange Mellemrum endnu kan hænde, har sine smaa Anfægtelser, klinger hans Latter akkurat lige saa frisk som i gamle Dage.

Og hans Kone og de tre Proptrækkerkrøllede glæder sig som før over Livet.

Den Eneste, som er gnaven, er den lede Fanden, — for han er gaaet glip af en god Fangst og har maattet fortrække fra Assistentens Lungespids.

Pas paa, at han ikke sætter sig fast i Din!

I PARADIS.

Deres Bryllup stod for Døren i Begyndelsen af Maj.

Fra den 1ste havde han sagt Farvel til sin Ungkarlelejlighed og var saaledes paa en Maade hjemløs i den halve Uge, der gik forud for den lykkeligste Dag i deres Liv, da de som Ægtefolk skulde holde deres Indtog i det smukke Hjem, som de Stykke for Stykke havde bygget op i den urimelige og urimelig lange Forlovelsestid.

Ja — hvor lang, hvor taabelig og inderlig dum havde ikke denne Forlovelsestid forekommet ham!

Han hyldede ikke Theorien om Forlovelsen som Ægtestandens Prøveklud, — han havde været sikker i sit Valg fra den første Gang, han saa sin Brud.

Han var af den gode Formening, at man helst maa være paa det Rene med, om Ens Kjærlighed er af ægte Kulør, før man tager Frierhandskerne paa.

Den uundgaaelige Forlovelsestid kan man saa passende anvende til Overvejelser angaaende det mest praktiske Bohave og til Indkjøb af saa vidt mulig arsenikfrit Gardintøj!

Til disse Overvejelser og dette Indkjøb havde han havt rigelig — ak altfor rigelig Tid.

De havde været forlovede i samfulde fire Aar.

Men til Gjengjæld var han nu ogsaa absolut sikker paa, at deres Møblement virkelig var praktisk valgt og deres Gardintøj arsenikfrit — og der er saamænd mange Ægteskaber, der ikke ere byggede paa synderlig mere!

Kunde Statistiken regne ud, hvor megen Ulykke vor kjære, dydsirede, hjemmedanske Forlovelse afstedkommer, vilde Statens vise Fædre maaske i Form af en Mængde Bryllupslegater, og paa andre Maader, besørge unge Folk hurtigere til Brudeskamlen, end de daarlige sociale Forhold tillader det nu.

Tænk, hvor det blev skjønt for de unge Folk og — for os andre, der blev forskaanede

for det uappetitlige Syn af overforelskede Kjærestepar!

Tvi over dig, du dumme Forlovelsestid, der lader Amor samle Støv paa sine Vinger og afstumper hans Pile!

Gift jer dog heller, I unge Elskende!

Lyt ikke til Tanternes hæse Kvæk! Frygt ikke de høje Smørpriser, — skrab Smørret lidt tyndt i de første Aar — lad ikke Guden samle Støv paa de fine Vinger! — — — —

— — — — — — — — — — — — —

Han var hjemløs!

Hvor skulde han dog gjøre af sig selv?

Ja — han havde jo faaet Tilbud nok fra flere gode Venner — men han vilde ikke bo hos gode Venner — ikke for nogen Pris!

Han vilde bo alene, ganske alene med sig selv, sin Kjærligheds Lykke og sine tusinde Haab.

Et Hotel bliver vel det bedste, tænkte han; og han havde allerede gjort de fornødne Skridt til at rykke ind i Gjæstgiverstedet »Den forgyldte Hane«, da han pludselig slog om og tog en Beslutning, der fik ham til at anse Alverdens Gjæstgivergaarde for overflødige Indretninger. — —

I det mindste to Gange om Dagen inspicerede han den Lejlighed, som stod fix og færdig og ventede paa dem.

Han gik omkring med alle Dørnøglerne i Lommen, og han har forsikret mig, at han i de Dage foretrak deres raslende Musik for alle Mozarts dejligste Sonater. —

Han stod i Entréen til deres Lejlighed.

Med bankende Hjærte aabnede han Døren til Dagligstuen og traadte derind.

Store Gud! Hvor var her mageløst! Baade hyggeligt og smagfuldt — han havde nær sagt velhavende, et Tillægsord, der ellers aldrig havde passet til Noget, der stod blot i den fjærneste Berøring med hans Person.

Og altsammen var det hans, hans — — ja, det vil da sige, ogsaa hendes — naturligvis — men det kom dog ud paa Et og det Samme.

Formelig et Paradis!

Himmel og Jord! Hvor var dog de mørkeblaa Fløjlsmøbler lækre!

Hvad mon hans Ungkarlevenner vilde sige, naar de saa ham kaste sig ned i denne elegante Sofa og i denne — — — — nej, hvor den Stol var henrivende! Den var en

Gave fra Tante Line, og han maatte egentlig slet ikke have set den endnu!

Den maatte han Pinedød prøve!

Han sank behagelig ned i det bløde Sæde.

Han lod sig vippe op og ned og slog Fødderne sammen i Luften, klappede med Hænderne og sang af fuld Hals en Strauszisk Vals, saa det gav Gjenlyd i Klaveret.

Pludselig holdt han inde og satte et komisk betænkeligt Ansigt op.

Han greb sig i at te sig som en kaad Dreng, der er sluppen fra Skole, og han var dog nu saa godt som Ægtemand.

Det kunde paa ingen Maade gaa an, dette her! Om et Aar havde han maaske et Barn, hvem ved: maaske Tvillinger, — — han maatte virkelig tage sig sammen!

Ja — men han kunde ikke tage sig sammen!

Med et Sæt i Stolefjedren sprang han i Vejret og stormede hen til Klaveret og spillede den samme Strauszervals, saa Instrumentet hoppede paa Stedet, og det gamle Chatol henne i Hjørnet løftede det højre Bagben af Glæde.

Saa faldt han igjen lidt til Ro og mønstrede paany sin samlede Rigdom. —

De to Stole ved Vinduet var storartede — — det var dem, han i et letsindigt Øjeblik havde ladet sig forlokke til at tage med.

De havde været meget dyre, og Snedkeren havde fortalt ham, at den unge Grev Holck havde faaet netop af samme Slags.

Gud maatte vide, om den unge Grev Holck ogsaa skyldte noget paa Stolene — ligesom han!

Hans Søster Petrea havde sendt dem den Amor, der stod oppe paa Kakkelovnen dér!

Meningen var jo god nok, men han holdt ikke af Amor paa Kakkelovne.

Det ærgrede ham, at man ikke kunde gifte sig i Fred, uden at Slægt og Venner kom asende med Amoriner i alle Udgaver og Størrelser.

Han fik Lyst til at tage Petreas Amor ved Vingebenet og sætte ham ud paa Kjøkkentrappen.

Men hans Søster Petrea var et overordentlig følsomt Gemyt. Det vilde gaa hende nær til Hjærte, om han detroniserede Guden, og saa lod han den staa.

Men til Vinter, naar de fyrede i Kakkelovnen, skulde de gjøre ham Helvede hedt. —

— — Aa — nej — se den Etagère der! Hvilket Mylder af Nipserier — vist i Hundredevis!

Hvilken Ødelæggelse hans store Køter »Drabant« maatte kunne udrette her, naar den strøg sin vældige, buskede Hale henover Hylderne!

Ja — men det fik »Drabant« ikke Lov til!

Den maatte virkelig, ligesom han selv, lægge nogle af de Ungkarlenykker af, der ikke passer sig for Ægtefolk! — — —

Han aabnede Døren til Sovekammeret.

Over Sengene hang en broget Himmel, forfærdiget af noget mærkværdigt Tøj, hvori der var indvævet de mest fantastiske Figurer — Fugle, der aldrig havde existeret, Blomster, som selve Flora vilde have studset over at se, Kinesere med de forunderligste Legemsformer, Huse uden Vinduer og Heste uden Forben — kort sagt, en højst lærerig Himmel, under hvis hvælvede Buer han for Fremtiden skulde søge Hvile.

Han skulde ligge under Himmel!

Han følte det godt — det var altfor stor en Ære, der blev gjort af ham! han fortjente

det saagu' ikke — men det var alligevel stor-artet! — — —

Da han efter tilendebragt Rekognoscering atter stod i Entréen, var han omsider kommen til den Erkendelse, at det dog virkelig var en noget søgt Tanke, at ville ligge paa Hotel, naar man har fire fortræffelige Værelser til fri Raadighed.

Efter en nærmere Ransagelse viste desuden hans Pung en næsten fornærmelig Mangel paa rede Penge — kort og godt: Beslutningen var tagen!

Han vilde bo i sit nye, tilkommende Hjem, ved Hjælp af nogle Tæpper indrette sig et Natteleje paa Chaiselonguen i sit Studerekammer og saa holde sine Maaltider, hvor Skjæbnen førte ham hen!

— — — — Saa sov han da fire Nætter i deres endnu uindviede Lejlighed — kald det en Profanation — det anfægter ham ikke!

Han befandt sig udmærket vel derved og drømte saa smukt den sidste Nat.

Fremtidens Slør blev løftet for hans henrykte Blik.

Gid Virkeligheden aldrig maa gjøre hans Drøm til Skamme! — —

Hvad han da drømte?

Kun Smaating — dem, man dog ikke maa agte ringe — ikke en Gang i Drømme. Thi det er de smaa Ting, de ubetydelige Oplevelser, der tilsammenlagte giver den store Sum, der kaldes Livet!

Det Mindste har Betydning i et Hjem.

Et fortroligt Haandtryk ved Tusmørketid, naar Solen kaster det sidste Straaleglimt gjennem Gardinernes blomstrede Net — et venligt Nik, et opmuntrende Ord, et stille Smil, — det klinger saa fattigt, det betyder saa meget!

— — — — — — — — — — — — — —

Han drømte, det var Morgen. Han sad ved sit Skrivebord, og Morgensolen gød sin friske Glans over Alt i hans Stue.

Da tittede hans unge Hustru gjennem den aabnede Dør; han saa hendes glædestraalende Ansigt og hørte hendes fornøjelige: Godmorgen.

Hun bar en lille, forførerisk Kappe paa sit ungdommelige Hoved, og frem fra et Virvar af snehvide Kniplinger stak en Sløjfe af blaat Silke — hendes Yndlingsfarve!

Han saa med Fortrøstning og Mod Dagen — og alle de kommende Dage i Møde.

Han følte sine Kræfter voxe til alvorligt Arbejde.

Han var saa uendelig lykkelig og vilde ikke have byttet sin Skrivebordsstol bort med noget Kongesæde i Kristenheden. — —

Billedet vexlede.

Han saa sin Hustru med det skinnende hvide Køkkenforklæde paa. Hun uddelte Ordrer til Tjenestepigen, og hver Gang Tjenestepigen sagde: Frue, gled der et let Smil henover hendes Kind, og hun saa paa ham med sine søde Øjne, som om hun vilde sige:

»Ja, er det ikke underligt, Du, at jeg saadan paa en Gang er bleven Frue? Hvordan synes Du, det klæder mig?«

Det klædte hende naturligvis fortryllende.

Han kunde blot ikke lide at se hendes fine, hvide Hænder i altfor nær Berøring med Gryder og Potter — men det var vel bare taabeligt af ham! — — —

Billedet vexlede i hans Drøm.

Det var Aften.

Lampen var tændt. De sad i øm og fortrolig Passiar. Hun lagde sit lyse Hoved mod hans Skulder, og han slog Armen om hendes Liv.

Hvert Ord, hun talte, var et Udtryk for hendes kjærlige, kvindelige Gemyt og fyldte hans Hjærte med Taknemlighed.

»Gaar det ikke Dig, som det gaar mig,« sagde hun til ham, »er det Dig ikke, som om Alt endnu er en Drøm?«

»Jo«, svarede han, »og dog er det Virkelighed — den Virkelighed, som vi Begge saa tidt har drømt om.« — —

Og det var saa stille, saa stille rundt om dem.

Urets Dikken i hans Studerekammer var den eneste Lyd, de hørte.

Da — pludselig — lød der fra Soveværelset en Klang som af en Barnestemme, — — eller var det kun Vindens klynkende Piben gjennem Skorstenen, eller en Dør, der gik — —?

Hans Hustru løb hurtig derind, og han sad alene tilbage med en Følelse af Glæde saa uendelig stor, saa overvældende, at han lod sit Hoved synke ned i Hænderne og græd.

Saa stor en Lykke havde han dog aldrig drømt sig!

— — — — — — — — — — — — — —

Solen skinnede mildt ind over Værelset, da han vaagnede op paa sin Bryllupsdags Morgen.

Han saa sig omkring og strøg sig med Haanden over Panden, før Situationen var ham ganske klar.

Et lykkeligt Smil gled hen over hans Kind, og han tænkte vistnok som saa:

»Det var min sidste Ungkarledrøm! Mon jeg havde drømt ligesaa smukt, hvis jeg havde ligget i »Den forgyldte Hane«?«

HJEM FRA THEATRET.

I.

Hendes Forældre var fattige, hæderlige Arbejdsfolk. De havde kun det ene Barn; men det kneb tidt haardt med at skaffe det Nødvendige.

Til det Nødvendige hørte nu rigtignok en Del, som Nabomadammen kaldte »Luxis« og mente kunde spares. Og det var de Udgifter, de havde paa Datteren, der var deres Stolthed og bedste Glæde, og som skulde til Theatret.

Ordentligt skulde hun gaa klædt, Undervisningen i Sang og Musik var dyr, og pæn Mad trængte hun til, naar hun kom hjem og var træt.

Faderen sled i det fra Morgen til Aften, — Tanken paa Datteren fik Arbejdet til at

glide let, — Moderen holdt sammen paa det Hele, spinkede og sparede, stoppede og lappede, — blot Datteren maatte have Fremgang, var Alt saa godt, det kunde være for saadanne to halvgamle Stakler. For deres Barn laa Livet aabent; det gjaldt blot at bane hende Vejen.

Den unge Student, der logerede hos dem, og som spillede saa kjønt paa Guitar, havde engang for Løjer prøvet Datterens Stemme og var bleven forbauset over dens Fylde og bløde Klang. Han havde indstændig bedt Faderen sørge for dens Uddannelse. Desuden var hun saa smuk og saa skjelmsk, — det laa jo ligetil at tænke paa Theatret.

Og Datteren udviklede sig baade i Skjønhed og Sang. Hun blev Skuespillerinde og gjorde Lykke. Og dog havde det vel været bedst, om Studenten havde beholdt sin Visdom for sig selv.

Kort efter døde Faderen, og Moder og Datter flyttede sammen.

Deres Samliv var ikke lykkeligt. Moderen elskede sin Datter, beundrede hende, vaagede ømt over hvert af hendes Skridt og offrede sig helt i hendes Tjeneste, — men

ængsteligt og ufrit, ligesom i stadig Frygt for — selv i sit Offer — at være til Besvær. Sin lange, fattige Fortid kunde hun ikke ret faa rimet sammen med al denne pludselige Velstand. Hendes Tarvelighed passede ikke ind i dette Hjems lidt søgte, kunstneriske Raffinement, hvori Datteren hurtigt fandt sig tilpas.

Datteren manglede paa sin Side den Sjælens Finhed og dybe Kjærlighed, der snart vilde have hjulpet den Gamle til at føle sig hjemme. Hendes Hjerte afstumpedes, og hun sank efterhaanden saa sørgelig dybt i Forfængelighedens søde Rus, at hun skammede sig over Moderen, hvis jevne Borgerlighed i Tale og Væsen generede hende, og som, hvor meget hun saa blev stadset op med Silke og Kniplinger, hvad man ovenikjøbet halvt maatte tvinge hende til at tage paa, dog var og blev en — simpel Kone, hvis Evne til at repræsentere Huset og hvis Begreber om Kunst var lige umulige.

Moderens Kjærlighed var stor nok til at have Undskyldninger for Datterens haarde og kolde Væsen paa rede Haand. Dette Theaterliv førte saa let med sig, at Ens Sind blev

uberegneligt, nervøst og ujevnt, — med Kunstnere maatte man ikke saaledes gaa i Rette som med andre Mennesker. Aa — der var saa megen Miundelse, Kabale og Styghed paa disse Theatre, — og hendes Datter, der altid havde været saa smuk som nogen Guds Engel, havde vistnok mere end de Fleste maattet mærke alle disse slemme Ting. Nej — det vilde være Synd at bebrejde hende Noget! Desuden — hvad havde hun gamle, simple Kone at forlange? Hun havde det da nu rigtignok ganske anderledes sorgløst for Udkommet end i tidligere Dage, da hun og hendes Mand sad saa haardt i det, at de mangen Gang ikke vidste levende Raad for, hvorfra de skulde bjerge Føden. Saa var Datteren bleven Skuespillerinde og havde tjent mange Penge, — ja, det Hele var næsten et Eventyr.

Tænkte hun saa videre over deres indbyrdes Forhold i Hjemmet, maatte hun jo nok med Vemod indrømme for sig selv, at det ikke ganske var som et Forhold bør være mellem Moder og Datter.

De vexlede kun sjelden mange Ord ad Gangen med hinanden, og om Fortrolighed var der ikke Tale.

Men ogsaa her havde Moderen Undskyldninger for sit Barn. Hendes Datter var jo saa optaget af Theatret og de mange Mennesker, der vilde vise hende deres Beundring, optaget af Rollelæsning, Prøver og mangehaande Indkjøb, — et saadant Liv kunde nok give En Lyst til Hvile og Ro, naar man endelig havde sin Frihed.

Endvidere var jo disse Theaterforhold og den store Verden, hvori Datteren bevægede sig, saa ganske fremmede for saadan en gammel Kone som hun, der det meste af sit Liv kun havde maattet tænke paa saa hverdagslige Ting som at skaffe Mad og Klæder saa billigt som muligt. Hvad kunde det nytte, om Datteren havde villet gjøre hende delagtig i alle disse Herligheder, — hendes Begreber var sikkert for tunge.

Nej — Synd og Skam vilde det være at bebrejde en saadan Datter, som hendes, Noget!

Uagtet den Gamle havde alle disse Undskyldninger for sin Datter, og uagtet hendes milde Sind og store Kjærlighed aldrig lod hende føle sig tilsidesat eller misfornøjet, havde det dog været hende en usigelig Glæde

i det sidste Aarstid at have sporet en Forandring i Datterens Væsen, der var bleven mindre pirreligt, mindre nervøst.

Der var kommen mere Alvor over hende, og til Tider kunde der hvile et stille Tungsind i de ellers saa livsglade Øjne. Det var, som om hun følte større Glæde end tidligere ved Hjemmets Fred og den gamle Moder. Hun var bleven mere meddelsom, mere mild og omgængelig.

Glæden over dette Omslag blandedes igjen med en bekymret Anelse om, at Grunden muligvis kunde være den, at Alt paa Theatret ikke længere var som det skulde være, for at Datteren kunde føle sig lykkelig.

Blot ikke denne slemme Kabale var paafærde! Det var i den sidste Tid hændet, at Datteren ved sin Hjemkomst fra Theatret om Aftenen havde havt forgrædte Øjne, og vist var det nu, at Bladenes Anmeldelser, som den Gamle møjsommeligt arbejdede sig igjennem, for dog ikke at være ganske uvidende, i nogle af de senere Roller havde bedømt hendes Datter haardt og uskaansomt. Og nu iaften! Da hendes Datter var kjørt hjemmefra, havde hun ved Afskeden med en sær

alvorlig Betoning sagt sit Farvel. Hun skulde spille en ny og meget stor Rolle og havde været ængsteligere end sædvanlig.

Der kom Uro over den gamle Kone, og hun fik med Et en sikker Følelse af, at Datterens Fremtid netop iaften maaske stod paa Spil. Og for første Gang fornam hun det som en Smerte, at de var kommen ud af Vane med at tale sammen som i de gamle Dage, da der ikke var en Tanke, de ikke havde i Fællesskab.

O — hvor hun dog længtes efter at Datteren skulde komme hjem! Hvileløs gik hun fra den ene Stue til den anden og saa uafladelig ud gjennem Vinduet efter de forbikjørende Vogne. Endelig — endelig — holdt der en udenfor Huset!

I Hast tændte hun Lyset og gik med bankende Hjerte ud paa Trappen.

II.

Hendes Kunst var som Taskenspillerens, der forvirrer vore Sanser og Tanker. Opdager vi hans Kneb, føler vi os halvt fornærmede; thi det Hele var Blændværk, og hans »Kunst« blot den, at han narrede os.

Som en Taskenspiller havde hun i adskillige Aar øvet sin Virksomhed paa Theatret.

Naar hun traadte ind paa Scenen, dejlig som en Gudinde, var Publikum fanget i Fortryllelsen.

Som en Taskenspiller holdt hun Tilskuerne hen, forvirrede dem med sit fromme, bønfaldende Dueblik, sin rene Profil, sine blændende Skuldre og sine pragtfulde, ødsle Kostumer, der blandt Byens Damer bestandig gjaldt som Norm for de skiftende Moder.

Og hun blev anset, fejret og beundret — den skjønne Taskenspillerske.

Thi Taskenspillerske var hun! Hendes Kunst var Blændværk. Bag Ordene, der klang som indsmigrende Musik fra hendes fine Læber, var ingen Sjæl, — bag den glimrende Skal ingen Kærne. — —

Hendes Ydre havde frelst baaret hende over de fleste Roller, selv over dem, der laa milevidt over hendes Evne.

Med en Kvinde, der af Naturen var velsignet saa rigt med Ungdom og Skjønhed, gik man nødigt strengt i Rette, selv om man undertiden maatte tilstaa, at hun ikke fyldte Rollen helt.

De Enkelte, der dristigt paastod, at hendes Spil dog altid var uinteressant — ja, rentud kedeligt, fik bestandig kun det samme Svar: Hvor hun er dejlig!

Og saa forstummede de Dristige.

Men — de Dristige fik Ret, da Nemesis kom, da Skjønheden falmede og tabte sin Magt til at forvirre Hjerner og Hjerter. Saa var »Kunststykket« opdaget, Fortryllelsen var hævet. Da saa' man, at det Hele var Blændværk, og at hendes Kunst var den, at hun havde narret sit Publikum.

Alderen meldte sig.

Den kom over hende, ikke som over de Fleste, gradvis, næsten umærkeligt, — nej, — pludseligt kom den, som et henfarende Vejr og slappede de fine Træk, rynkede den bløde

Hud, graanede det askeblonde Haar og tog den friske Klang fra Stemmen.

Hun turde i Begyndelsen ikke tro det selv.

Hun raadførte sig atter og atter med Spejlet, — ubarmhjertigt gav det altid det samme trøstesløse Svar.

Hun læste det trøstesløse Svar i Kammeraternes Blikke, naar de saa' paa hende. Hun sporede det i Tonefaldet, naar de af gammel, daarlig Vane roste hendes Spil.

Men det mest afgjørende Svar paa sit tause, pinefulde Spørgsmaal fik hun dog i Publikums Holdning, der i den sidste Tid var saa kendelig forandret. Istedetfor den ubetingede Hengivelse fandt hun lunken Anerkendelse; — hver Aften kæmpede hun den samme fortvivlede Kamp; — hun fornam med bitter Smerte, hvorledes Beundrerne En for En gled bort; — det bragende Bifald, der før fulgte hende til Dørs, saa ofte hun gik ud af Scenen, var skrumpet ind til enkelte forskræmte Haandklap, der nærmest gjorde uhyggeligt Indtryk baade paa hende og den tætfyldte Theatersal, — en ussel Regnepenge istedetfor klingende Guld! — — —

Saa var det altsaa afgjort, at hendes Tid var forbi, hendes Lykkestjerne dalet og Altsammen kun, fordi hendes Skjønhed var falmet, hendes Talent for spinkelt.

Dette var det Forfærdeligste, at hun maatte indrømme for sig selv, at hendes Evne gav fortabt. Den Guddomsgnist, hvorat hun i disse mange Aar havde troet sig i saa sikker Besiddelse, kunde ikke længer tænde Ild i Publikum og fænge dets slumrende Begejstring, som hendes ungdommelige Skjønhed før vakte saa let!

Saa havde da hele hendes Liv været en tom, ørkesløs Tidsfordriv, — hun havde været en behagelig Øjenslyst for et Publikum, der havde beundret hendes Legeme, men for hvem hendes Evner Intet gjaldt uden i Belysning af dette dejlige Ydre, som man aldrig var bleven træt af at komplimentere.

Først faldt hun sammen i stum Fortvivlelse for længere Tid, — indtil Haabet om paany at kunne fange det glemsomme Publikum pludselig blussede op i hende.

Der var en Rolle — en eneste —, som i mange Aar havde været Maalet for hendes ærgjerrigste Ønsker, men som det lunefulde

Tilfælde, der i Theaterlivet fører saa skaansels-løst et Regimente, Gang efter Gang havde hindret hende i at komme til at spille.

Maatte hun blot faa Lov til at vise sig i den, da skulde de Alle faa at se, hvad hun evnede, selv uden Hjælp af denne udskregne Skjønhed, der var bleven hende saa forhadt, — den var det jo dog, som var Skyld i hendes Ulykke!

Og hun fik da — som en sidste Indrømmelse til det Navn, hun havde vundet, og over hvilket Fortidens Sejre endnu kastede en mat Afglans — Tilladelse til at vise sig i den attraaede Rolle, der skildrede en halvgammel Kvinde, hvem Lykken gaar imod, og som, efterat have opbudt hele sin Sjæls Lidenskab, omsider vinder Sejr og bryder alle hæmmende Skranker. Det var hendes egen Livsskjæbne i digterisk Form; i hvert Ord kunde hun lægge sin egen dybe Lidelse. Hun behøvede blot at øse af sin Erfarings bittre Kilde for at finde det ægte Udtryk for denne Kvindes Smerte og Trods.

Og Aftenen kom med sin voldsomme Angst og Spænding.

Da hun traadte ind paa Scenen, mærkede hun sig i Besiddelse af den overmenneskelige Kraft, som en overhængende Fare skjænker, det fortvivlede Mod, der besjæler os i en Kamp, hvori Intet kan tabes, men Alt kan vindes. Hver Muskelfiber, hver Nerve i hende var spændt, som skulde de sprænges, og hun havde Følelsen af, at selv om hun bragte Sejren hjem, kostede denne Aften Aar af hendes Liv.

Men — Sejren udeblev.

Koldt og uforstaaende sad Publikum dernede. Hvad hjalp hendes Tro paa de Ord, hun talte, naar hun ikke kunde bibringe Tilskuerne den samme Tro ved et Spil, der greb ved sin Sandhed!

Hun vakte kun Medlidenhed og Fortrydelse, — Medlidenhed med den faldne Storhed, der kæmpede saa haabløs en Kamp, og Fortrydelse over, at man saa længe havde ladet sig blænde af det tomme Skin.

Nederlaget var afgjort, det sidste Haab ubønhørligt knust.

Som et saaret Dyr, der bærer Døden i sig, slæbte hun sig fra Scenen op paa sit Paaklædningsværelse.

Madam Johnsen, et ældre Individ, der fra sine tidligste Jomfrudage havde offret Theatret sine Interesser og Kræfter som nidkjær Pyntekone og i denne Stilling erhvervet sig et udviklet praktisk Blik for Theaterforhold, var fuldstændig à jour med Situationen. I diskret Taushed og med en Art theatralsk Værdighed hjalp hun sine Damer og var sig sin absolute Uundværlighed i Theatrets indviklede Maskineri i højeste Grad bevidst.

Hun var ganske paa det Rene med, at iaften havde al hendes Umage været spildt og følte sig halvt fornærmet, paa samme Tid som hun paa en temmelig ufin Maade lod sig mærke med, at hun delte den almindelige Beklagelse.

Omklædningen skete i en Fart.

Tæt indhyllet, for at ingen næsvise Blikke skulde læse Skuffelsen og Sorgen i hendes forgræmmede Ansigt, skyndte Skuespillerinden sig ad Theatertrappen ned til den ventende Vogn.

III.

Billedet af Moderen paa Trappen, med det flakkende Lys i Haanden i den sene Aftentime efter Theatertid, var i Aarenes Løb groet saa fast i Datterens Bevidsthed, at hun vilde have savnet det, hvis det en enkelt Gang var udeblevet, skjøndt hun rigtignok i Begyndelsen koldt havde frabedt sig denne Opmærksomhed, der »kun var til Besvær for dem Begge.«

Men det udeblev aldrig. Thi skjøndt det blev saa lidt paaskjønnet, voldte det dog Moderen en dyb Tilfredsstillelse ogsaa paa denne Maade at vise sin Kjærlighed og Omsorg for sit eneste Barn, der nok engang vilde vide hende Tak for selv den mindste Venlighed. Moderhjertet har et fint Instinkt og er den mest langmodige Creditor, der findes i Verden.

Der stod hun da — som vel tusinde Gange før! — med Lyset i Haanden for at modtage sin Datter.

Nu hørte hun hendes Fodtrin; det forekom hende, som om de nærmede sig langsommere og tungere end sædvanligt, og da

hun lidt efter saa Skikkelsen med det bøjede Hoved og de kolde, alvorlige Ansigtstræk, blev hendes bange Anelse til Vished.

De vexlede intet Ord. I dette Øjeblik var Tausheden nok saa talende.

Langsomt og sløvt tog Skuespillerinden sit Overtøj af og gik ind paa sit Værelse, medens Moderen i Spisestuen med vemodigt Sind mønstrede det pyntelige Bord, paa hvilket hun foran Datterens Plads havde stillet et Blomsterglas med store, duftende Roser. — —

I sit Kammers Ensomhed, der i sin grelle Modsætning til det tætfyldte Theater, hun nylig havde forladt, virkede saa beroligende paa hendes oprørte Sind, udmalede Skuespillerinden sig i Tankerne den Fremtid, der ventede hende.

Hun saa sig føre et stille, interesseløst Liv, en séndrægtig og ensformig Tilværelse i Selskab med den gamle, enfoldige Kone derinde, der vel var hendes Moder, men som ikke havde anden Tanke fælles med hende end den, at de hørte sammen, fordi de nu engang var Moder og Datter.

Og jo klarere det efterhaanden gjennem tunge Overvejelser blev hende, at for hende

var kun Resignationen tilbage, Afsked med Theatret, Afsked med Alt, hvad hidtil havde givet hendes Liv Indhold og Glans, desto mere fordybede hun sig i Tanken om de kommende Dage, og det var for hende, som om hendes Theaterliv kun havde været en kjøn Drøm, hvoraf hun nu var vaagnet op for at fortsætte sine Barndomsaars fattige og tomme Liv.

Og Minde paa Minde fra hin Tid gled hende forbi, Minderne fra den usle Kvist, hvor Vind og Regn havde frit Kørind, og hvor det hver Ugedag kneb haardt med at skaffe Penge til Husleje.

Hun havde egentlig aldrig yndet at tænke paa den Tid, og det havde saaret hendes Forfængelighed en Smule, naar Biograferne havde omtalt hendes lave Herkomst.

Nu bevægede Minderne hende, hun følte Taarerne bryde frem. Forældrenes uendelige Kjærlighed kastede Lys over hver lille Oplevelse. Og Kjærlighed, Fortrolighed, ærligt Venskab var jo netop det, hun saa bittert havde savnet i den sidste Tid, da Skjæbnen gik hende imod.

Ja — sin Moder havde hun da endnu! Elskede hun ikke sin Datter ligesaa højt som altid?

Og alle hendes Tanker samledes nu om Moderen, Angeren bemægtigede sig lidt efter lidt hendes Sind, og hun væltede tunge Bebrejdelser ind over sig selv, der i daarligt Hovmod havde fjernet sig lidt efter lidt fra det eneste Menneske, der elskede hende oprigtigt.

Hvor opoffrende og hvor trofast havde dog ikke Moderen fulgt hende gjennem de mange Aar! Fordringsløs og mild havde den gamle Kone fyldt Hjemmet med den Fred og gode Hygge, der, naar Verden en sjelden Gang var hende ublid, havde været hende til saa stor en Trøst.

Og hvad havde hun — Datteren — givet til Gjengjæld?

Havde hnn været taknemlig, nænsom og kjærlig?

Hvor følte hun det tungt, nu da alle Andre svigtede, at hun saa slet havde lønnet den eneste Trofaste!

I en stille Hulken udøste hun sin dybe

Anger. Og den Modgang, hun paa Theatret havde lidt, offrede hun nu ikke en Tanke. —

Moderen havde imidlertid med beklemt Hjerte ventet paa, at Datteren skulde komme ind og som sædvanlig spise til Aften med hende.

Men — hun kom ikke.

Stundesløs, i knugende Uro, tridsede den Gamle omkring, rettede paa Dugen, ordnede Roserne i Glasset og lyttede ved Døren, — med hvert Minut steg hendes Spænding og Bekymring.

Hvem der dog turde banke paa ved Datterens Værelse, gaa ind til hende, lægge hendes Hoved tæt til sit Bryst og tale ud af Hjertet til hende! Maaske vilde det gjøre hende godt og bringe hende lidt Trøst; thi Ingen paa hele Jorden mener En det dog saa ærligt som Ens Moder!

Hun stod længe raadvild og ængstelig, før hun med en rask Beslutning tog Mod til sig og sagte aabnede Døren til Datterens Værelse.

Dér sad hun henne ved Vinduet i Maanelyset! Med Hovedet støttet i Haanden stirrede hun op mod den klare Stjernehimmel. Saa

dybt var hun i Tanker, at hun ikke mærkede Døren gaa.

Men da Trinene langsomt nærmede sig, skræmmedes hun op, og et Øjeblik efter laa hendes Hoved, som den Gamle havde tænkt sig det, tæt ind til Moderens Bryst, og i strømmende Taarer, med Kjærtegn paa Kjærtegn og i angerfulde, ømme Ord bad hun om den Tilgivelse, hun havde faaet, længe før hun bad.

For første Gang i mange Aar mødtes Moder og Datter i fuld og inderlig Forstaaelse. — –

»Vil Du tro mig, Moder? Da jeg kom hjem, græd jeg som et Barn over al den Skuffelse, jeg iaften har lidt, og nu synes jeg næsten, jeg kunde le ad det, som før voldte mig saa bitter en Krænkelse og Sorg. Nu vil jeg leve for Dig, Moder, som Du har levet for mig, — tro mig, jeg skal blive Dig en god Datter! Jeg har lidt Skuffelser, været forpint, elendig, — nu er jeg rolig igjen. Jeg har taget min Beslutning: jeg forlader Theatret. Jeg er træt af det oprivende Liv, af denne haabløse Kamp; og Publikum er træt af mig, — vi er lette at skille. Fra nu af vil vi To

leve ganske for hinanden! Med ét Ryk bryder jeg Broen med hele min Fortid af! Scenen, hvorpaa jeg nu skal virke, er Hjemmet her hos Dig, og jeg skal spille min Rolle som Datter saaledes, at Du endnu skal faa Tid til at føle Dig rigtig, rigtig lykkelig!«

Hun gik hen til sit Skrivebord, tændte Lysene og skrev i den sildige, højtidsfulde Aften sin Opsigelse til Theatret. — —

Men henne ved Vinduet stod en rynket, sammensunken Mo'rlille og sendte en brændende Bøn op imod den stjernelyse Himmel, en Bøn om Lykke og Tilfredshed for sit eneste Barn, der — Gud være lovet! — alligevel holdt af sin gamle, simple Moder!

INDHOLD.

	Side.
Farlige Lyster	1.
Under Julies Balkon	9.
En Ceremoni	33.
Nytaarskur	53.
En Fropræ̈diken	63.
Laban!	87.
Assistentens Lungespids	107.
I Paradis	127.
Hjem fra Theatret	141.

